

Farkas Ilona

Világszép verseim

ISBN 963-06-0764-6

**Kiadó: Új Érték Szövetkezet
Budapest**

2007

TARTALOM

Előszó	Esküvő	Élet
Ámor nyila	Hozzám hajoltál	Magadra maradva
Kihunyt kapcsolat	Boldogság	Ölő kar
Múló évek	Magány	Halál
Szép asszony vagy	Fogadalom	Kiábrándulás
Remény	Tűz és harc	Bölcsnek lenni
Reménytelenség	Otthon	Búbajos éned
Betegséged idején	Ölelés	Várlak téged
Szobám melege	Születésnap	A büszke fa
Fohász	Névnap I	Télidőben
Jó reggelt	Névnap II	Népi bölcseségek
Napfelkelte	Férjemnek	Törekvés
Vágyálom	Mindenszentek	Pancser
Hajnal	Megjött a Mikulás	Könyörület
Csak egy hang	Karácsony	Óhaj
Ártatlan kék szemek	Fiam	Biztonság
Elrontott élet	Jó hogy véget ért	Tojás
Gyermekek évek	Szép Karácsony	Döntéshozatal
Hűtlen	Vacsora	Száguldás
Csendes vágy	Reggeli köszöntés	Rabság
Megbecsülés	Telefon	Légy velem
Részeget	Szilveszter	Önzetlenül
Tanács	Újévi malac	Sorsvonal
A szél tánca	Érző szív	Múló pillanat
Szemed tüzeiben	Lányomhoz	Kishitűség
Lemondás	Kérdőjel	Jutalom
Hétköznapiak	Bagoly	Koldus a kolduló?
Labda	Gondjaiddal hozzám fordulsz	Fogadalom
Találkozás	Megtörve	Távolság
Vágyakozás	Elmúlás	Harcra fel!
Lázadoz a lelkem	Könnyes szem	Életben maradás
Örvény	A felkelő nap	Sátorozás
Eltörpült örömeim	Robogó vonat	Kérdések és válaszok

Gyengéd hang	Kincs ami nincs	Telihold
Tévhit	Útvesztőben	Mennyire szenvedek
Horror	Fiatalság	Film
Rizikófaktor	Imádság	Árvácska
Mit remélsz?	Körhinta	Volt egy leány
Ködfátyol	Csalódás	Természeti csoda
Önzetlenül	Felszakított seb	Rózsaszál
Vendégmunkás	Már nem fáj	Gyermekáldás
Pofon vág az élet	Italozás	Játszótér
Sodor az élet	Idáig jutottunk	Vitorlás
Édesanyám	Tanárnőmnek	Hajó a tengeren
Édesapám	Baráti tanács	Örökös kérdés
Lavina	Mások meghitt boldogsága	Irigykedés
Az élet fintora	A hangya	Pletykálgatás
Álmodozás	Igaz barát	Szegény gazdagok
Szakítás	Ne feledd!	Pénztelenség
Fergeteges orkán	Keresztet cipelek	Újjászületés
Isten lyukas kosara	Egyszer véget ér	Elmúlt érzések
Az én hitem	Meditálás	Nagymamám intelme
Várakozás	Búcsú a világtól	Kárba vesztett idő
Húsvét	Rossz döntések	Balatoni sátorozás
Búcsúzás	Öröm és bánat	Bánatodat hátra hagyva
Ígéret	Második házasság	Üres szavak
Intelem	Mónikának	Az ibolya
Bíztatás	Álmaid őrzője	A piros alma
Barátnőm: Anikó	Szélrózsa	A cigányok élete
Ábrándozás	Álmos vagyok	Roma lány balladája
Darabokra törted a szívem	Egy kemény éjszaka	Álarc mögött
Korlátozó szegénység	A bánat súlya	Hazug szavak
Báró	Bírósági válás	Merre jársz?
Tengeri sün	Milyen az?	Szerelmes szív
Jégvirág	Csalódott szív	Nagymami
Éjfél után	Fásultság	Ébredés
A kereszt súlya	Református templomunk	Királynő választás
Falevél	Ne felejts el emlékezni	Fogd a kezem
A szabadság madara	Vízesés	Jézus tudja

Isten útja
Bekövetkezett jóslatok
Hajléktalan
Magyarország
Hírességek
Őzike
Békák
Emberi sorsok
Felszabadult lélek
Életed kulcsa
Hangos gondolatok
Út a boldogsághoz
Jelen és múlt
Az élet sötét oldala
Kicsi az esélye
Szivárvány
Naplemente
Jégkorszak
Napraforgó
Parlagfű
Zivatar
Gyermekeim csalódása
Egy szál virág
Elhibázott lépés
Átok
Nem találom helyem
Az emberi butaság
Megváltozott életünk
Könnyecskepp
Holdvilág
Napsugár
Ne csak álmodj
Egy életed, egy haláloed
Isten büntetése
Jövőkép
Engedetlenség
Holdfény

Rettegés
Ellopott boldogság
Keresd a boldogságot!
Bíztató várakozás
Úton a boldogság felé
Csipke Rózsika
A szék
Menekülés
Családi idill
Érzések világában
Tengerben
A szív játéka
Vörös Rózsa
Juhász legény
Összefonódva
Hazug szív
Külön világ
Álomtalan éjszakákon
Egy az én bűnöm
Utolsó kívánság
Körforgás
Szerelmes vagyok
Sárga rózsa
Disco
Út széli szirének
Magányos ember
Nyári zápor
Az igazi szülő
Árván hagyott kiscica
Néma gyász
Ködfátyol
Boldog szülő
Ha tova tűnt...
Kedves galambom
Gyönyör
Megfáradt szív
Révedezés

Hűséges kutyám
Kutya ugatás
Lopakodó macska
Nőnap meglepetés
Visszaemlékezés Á.-ra
A boldogság rózsája
Életem legszebb napja
Felbecsülhetetlen kincs
Pótszülők
Elmúlás előtt
Verseim Péterhez: A boldogság terhe
Érintés
Verseim Péterhez: Szemeddel ölelj
Csalfa délibáb
Verseim Péterhez: Természetfölötti erő
Álom és valóság I
Verseim Péterhez: Vigyázzál rám!
Az utolsó tánc
Életet az élettől
Vallomás
Megfáradva
Adj időt és teret
Betakarítás
Apám szenvedése
Kitaszítva
Gazdag vagy
Kérdések halmaza
Viszontagságos élet
Álom és valóság II
Úgy szeretnék
Tanulj, tanulj, tanulj!
Fogyó holdnál
Légy boldog
Ebek himnusza
Macskák dala
Hal
Kell egy jó barát

Előszó

A vidéki életből fakadó sorsokról szól eme rövid kis verseskötet.

Egy alföldi falueskából – Nyírmihálydiből – származom, amelyre igen büszke vagyok. Az itt élő emberek életéből és tanáraink intelmeiből rengeteg felkészítést kaptam az életre. Verseimet mindazoknak ajánlom, akiket váratlan fordulatok értek az életútjuk során. Remélem, minden olvasó talál egy-két szívéhez közelálló verset, könyvem hasábjain. Az itt élő emberek mindennapi gondjai: a pénztelenség, a munka nélküliség, a társtalanság, a bizonytalanság stb. vannak csokorba fogva verseimben.

Kérem, fogadják szeretettel ezt az első kiadású verseskötetemet.

Farkas Ilona

Ámor nyila

Valahol a nagyvilágban él egy barna leány
Barna haja, kék a szeme
Mosolygós kis filigrán
Másokat a jóra intve éli életét
Lelke mélyén a szomorúság virága rejtezik
Nem tudja, hogy miért él ő és
Miért oly boldogtalan.
Bármit is tesz életútján
Az öröme el-elillan,
Párkapcsolat reményében kutat a világban,
Pedig túl nagy igénye szegénynek nem volna.
Két szép szemét sűrűn áztatja a bánat könnye,
Én istenem, az életem boldogabb lehetne:
Talán egyszer jön valaki, kinek szíve lángol
És erre a kisleányra rátalál az bárhol.
Ámor nyila talán kilövi vesszejét
És eltalálja e két ifjú szívét...

Kihunyt kapcsolat

Nem vagyok más neked
csak egy eleven test,
melyen alkalomadtán
kedvedet töltheted.
Az hogy lelkem is van s
az hogy vágyakozom
kit érdekel ez?
Miért is firtatom?
Elfogadtam a sorsom
nem lázadok már,
kihűlt kapcsolatunk
rég boldogtalan már.

Múló évek

szeretnék én egyszer igen boldog lenni
valakinek karjai közt bizton megpihenni
az élet kegyetlen s a sors is énhozzám,
mert sajnál tőlem egy csipetnyi boldogságot is tán
hiába keresem de tesztek is érte
a boldogság madara nem talál rám mégsem.
Siettetni nem akarom pedig már jó lenne
mert az évek jönnek-mennek s elszállnak felettem.
Rogyadozó lábaimmal súlyos terhet cipelek
a sok bánat mellett elférne egy leheletnyi szeretet

Szép asszony vagy

Szép asszony vagy, mindened van
Mégsem lehetsz boldog
Szemed kékje olyan szép,
Mint felettünk az égbolt
Boldog a te nevetésed
Fájdalmas a sírásod
Könnyed csorog két szemedből
Mint patak amint megárad
Töröljük le mindörökre
Arcodról a bánatot
Ne sirasd a múltat többé
Temesd el a fájdalmad

Remény

Szeretnék egyszer karjaimba zárni
Özikehez hasonlóan szabadon sétálni
Kimehetnénk az erdőbe hol csend van és béke
Boldogságról regélhetnénk melynek nem lesz vége
Eljövendő éveinkről álmokat szöhetnénk
Remegő kezekkel bár de egymást érezhetnénk
Hajlott korunkat megérve fognánk egymás kezét
Ráncokkal szőtt arcunkkal néznénk egymás szemét
Vissza nézve az évekre elmondhatnánk csendesen
Boldogságban telt el melletted az életem

Reménytelenség

Olyan jó volt találkozni veled
S hallgatni a hangodat
Érezhettem karod ölelését
És megízleltem csókodat
Azt ígérted találkozunk
De aztán ezt lemondta
A remény még bennem él
Talán valóra váltod álmomat
Ólom-lábakon lépked az idő
De lassan tova suhan
Találkozni veled azóta sem tudtam
Emléked és a vágy
Már csak a múltban van.

Betegséged idején

Betegséged idején
Imádkozok érted
Gyógyítson meg a szent szűz
A máriapócsi kegyképen
Boldogságban szenvedésben
Ő mindig mellettem áll
Arra kérem most vigyázzon te rád.

Szobám melege

Odakinn tombol a tél,
Zord és hideg a szélvihar.
Ruháimat majd letépi
Hajamat korbácsolja.
Odabenn a házban,
A tűz hangosan pattog.
Duruzsol a kályha,
Én meg majd megfagyok.
A tűz lángja forrósítja arcom,
Lelkem s testem melegíti fel.
Olyan jó, hogy van otthonom,
Itt téli estén a meleg átölel.

Fohász

Az én utamon nem nyílnak már rózsák
Tövis terem amerre járok
Vérző szívem ettől nagyon fáj
Vedd el isten ne is legyen már
Hát gyűlölöm én ezt a vad világot
Hol összekuszált érzés rám talált
Lehet, hogy szerelmes vagyok én
A szívemet már ez szakítja szét
Cipelem ezt a súlyos nagy terhet
Mely abroncsként engem átölel
Letenném én ezt a nagy keresztet
Ha nem kel hát minek vigyem én
De nem lehet mert csak rám nehezedik
Súly alatt bele halok én
Mire jó hát hogy szerelmes lettem
Az élettől én soha sem kértem
Hogyha fáj már nem is kel nekem
Vedd el élet s vigyed tőlem el.

Jó reggelt

Harmatos a fű még
Mikor hajnalban kélsz
Lábad nyomán a fűszál
Napfényben fürdőzik
Arcodra csókot adok
Szép jó reggelt kívánok.

Napfelkelte

Gyönyörű szemeid lecsukódnak lassan
Pici tündérlányok álmot hintenek
Legyen szép az álmod hogy majd a reggel
Boldogan ébresszen ahogy a nap felkel.

Vágyálom

Legyen az ajkadon
Édes csók záloga
Gyönyörű holdvilágos estén
Egy fájó szív óhaja
Nyíljon ki a tavasz
Minden orgonája
S édes álom szálljon
Fáradt pilláidra.

Hajnal

Te vagy nekem a május
Legszebb virágszála
Csókjaimmal öntöznék
Hajnal hasadtára.

Csak egy hang

Meghallottam bájos hangod
Elcsábított engemet
Boldog lett a szívem s lelkem
Megtartalak tégedet
Mennyország lesz nékem
Éjjelem s nappalom
Ha szerelmes szívedet
Magamnak tudhatom.

Ártatlan kék szemek

Van egy szép orvosom
Gyönyörűbb a napnál
Szeme kéksége
Csodásabb a tejútnál
Felfoghatatlan mit
Én érte érzek
Szívem legmélyén
Melyet titkolnom kellene
De mégsem teszem meg.

Elrontott élet

Nem tudnám az életemet jobban elrontani
Elrontották már azt mások bele lehet szarni
Azt hitték hogy tönkre tesznek
Az irigységben majd meg vesznek
Bolond lennék sírni
Engedjétek most már saját életemet élni.

Gyermek évek

Elszálltak a gyermek évek sok boldog kacaj
Felváltották a gondok a szertelen zívajt
Azelőtt kinevettük ha mások panaszkodtak
Azt hittük ilyet csak a felnőttek szoktak.
Azóta felnőttünk s tornyosulnak a gondok
Felhőt képez fejünk felett s el sem zavarhatjuk.

Hűtlen

Volt nekem egy édesanyám
Ki egy férfiért elhagyott ám
Elment ő a másik után
Gondot viselni nem akart rám
Kerestem egy másik anyát
Ki megszeretett engem
Amíg élek vele leszek
Békességben, szeretetben.
Ha majd ő is öreg lesz
Keze reszkető
Szeretetem akkor fogja
Igazán érezni ő.

Csendes vágy

Csendes lett minden kihaltak az utcák
A függönyök mögött elaludtak a lámpák
Csak az én szívem zaklatott
Nem tud pihenni még
Folyton azt dobogja látni szeretném
Hiányzik a szíved lelked, forró ölelésed
Úgy érzem nem tudnálak másnak adni téged.

Megbecsülés

Hálás vagyok a sorsnak
Hogy téged elém hozott
Mert ily értékes férfival
Csak ritkán találkozok
Becsüllek is téged
S áldalak ezerszer
De szeretnék boldog lenni veled
Legalább egyetlen egyszer.

Részegen

Illuminált állapotban érkezel ma haza
Lakáskulcsot keresgélve rogyadozó lábbal
Telefonod csörgésére felkapod a fejed
Ilyen késői órában ki a fene lehet
A kedvesem a távolból hiányzok neki
Boldogságban fürdetném most
Hisz nagyon megérdemli.

Tanács

Köhögsz mint egy számár
Mozogsz mint a lajhár
Ilyen betegen az élet sem kell már
Folyik az orrod s a hideg ráz
Bacilusok hada téged vár
Torkod fáj és elcsepeg a pisid
Vizes lesz a nacid ezért fázol kicsit.
Húzzál komám zoknit
Nem baj az ha kérges
Ettől leszel mint Makk Marci
Erős, egészséges.

A szél tánca

A nap simogatja orcád,
Míg a szellő táncot jár neked.
Szoknyádat lágyan fűjdogálja,
Lassan buzdítja kedvedet.
Keringőre kér ő téged.
Még a falevél is rázendít.
Boldogság van végig az orcádon,
Kacagásod felhangzik.
A napsugár izzítja sugarát,
Irigyli lábad játékát.
Játszva susog a falevél,
Teljessé téve a szél táncát.

Szemed tüzében

Két szép szemed tüzében elvesznék szívesen
Ajkamon csókjaid érezném ízesen
Távol vagy tőlem s ez fáj nekem
Mert minden perc gyötrelmem nélkülöd.

Lemondás

Tova tűnő életemre gyakran vissza nézek
Hogy ennyire sok fájdalmat
Miért hozott épp én rám az élet
Boldogabban s szebben is élhettem volna
Ha a gaz emberek kicsit kíméltek volna
Rúgtak-martak mindig ahol csak értek
Dicsérő szavakkal soha nem illettek
Pedig egy-két kedves szó de jól is esnék
Zokogó lelkemnek mikor aludni térnék
Elátkozott gyermekként jöttem e világra
Pedig nem kértem életet ebben a családban
Menekülés lett ezután éjjelem s nappalom
Hogy nyugalمامat soha sehol nem találok
Mikor boldog lettem volna néhány percre csupán
Mások mindent megtettek hogy sírjon a pofám.
Kisírt szemmel sajgó szívvel tengetem életem
De a hiénák még ezt is felróják én nekem
Oly kevés az mire egy fáradt szív vágyik
Keserű életemhez csak a koporsó hiányzik.

Hétköznapiak

Rakoncátlan életünkbe mindig kerül bosszúság
Hiába is kerülnéd ki elérkezik te hozzád
Gonosz manó küldi őket az éj leple alatt
Vigyázz nehogy arra járd mert egy beléd is akad
Csimbókhoz hasonlóan csimpaszkodik reád
Lerázni őt magadról nem kis fáradozás
Minden energiád igénybe veszi ő
Mire leküzdöd rájössz elfogyott az erőd.

Labda

Egy futball labdához
Hasonlít az élet
Örök körforgás
Az élet tengerén
Ha leküzdöd magadban a bánatot
Vissza jön az mint a labda
Mely a falnál megpattanva
Hozzád vissza tér.

Találkozás

A kapuban megállva láttalak meg téged
Szemed úgy kéklött mint felettünk az ég fent
Bejöttél a házba szívem nagyot dobbant
Ily gyönyörű ifjú ide honnan toppant
Asztalomhoz ülve lassan írogattál
Miközben a szívem vadul kalapált már.
Álmokat szőttem formás testedről
Szőke hajadról és a kezedről.
Bársonyos hangod lágyan simogatott
Ettől testem vágya gyorsan lánggra kapott
Boldogan mondanám maradj itt te drága
Ha a nagyvilágban senki rád nem várna
Repültek a percek mintha muszáj lett volna
Búcsúzni kellett hisz várt rád még a munka
Autódhoz érve nem tudtam mit mondjak
Elengedjelek e vagy marasztaljalak
Zavaromban csupán ennyit tudtam szólni
A telefonszámodat itt tudnád e hagyni.

Vágyakozás

Gerlepárhoz hasonlóan szeretnék én élni
Bimbózó kapcsolatunk éveken át élni
Turbékolva becézgetve szeretni majd egymást
Boldogságban lubickolni egy emberöltőn át
Örömben gazdagabban pénzben szerényebben
Élnénk életünk mint aranyhal a vízben.
Ő sem vágyik palotára mesés gazdagságra
Csupán a mindennapok adta igaz boldogságra.

Lázadoz a lelkem

Valamikor rózsák között álmodozva jártam
Mikor az élettől még sok-sok szépet vártam
Azóta az évek teltek eloszlott az álom
Mikor legjobban vágytam rá elpártolt
És ott hagyott elhagyottan bárhol
Ezután már nem reméltem
Fáradt lett a szívem
Helyemet a nagyvilágban
Én sohasem leltem
Mint öreg fa meghajoltam sorsom előtt csendben
Sorsomon változtatni nem tudok
Hiába is lázadoz a lelkem.

Örvény

Tomboló vágyamnak ki szabhatna véget
Ha az én kedvesem messze van most tőlem
Gomoly-felhők borítják az eget
Esővel öntözi ő most a földet
Megittasul a föld az esőt érezvén
Én is boldog lennék ha testnedved élvezném
Ölem örvényében tombol a vágy
De tudom egy szép ifjú valahol vár.

Eltörpült örömök

Hiába van szép ruhád
Formás és szép tested
Arcod mint a babáé
Holott nincs plasztikai műtéted
Csinos, kecses járásod
Éles, s jól vágó eszed
De az egész mit sem ér
Ha kínoz a betegséged.
Palástolod ahogy tudod
Ám nem mindig sikerül
Szembe szállsz az élettel
Hol szervezeted kimerül.

Esküvő

Boldogság lesz nékem
Ez a földi élet
Ha boldognak láthatlak
Az esküvődön téged
Ragyogj mint a napsugár
Öltözz boldogságba
Leendő férjednek
Nagy boldogságára
Büszkélkedj anyáddal
Ki felnevelt téged
Örömét s bánatát
Osztotta meg véled
Bánat és csalódás
Kerüljön el messzire
Szerető nagynénéd
Kívánja ezt szeretve.

Hozzám hajoltál

Álmomban az éjjel tündéerkertben jártam
Sétálgatás közben sok virágot láttam
Te is ott voltál, a legszebb rózsaszál
Büszkén állva a többi közt
Hozzám hajoltál.

Boldogság

Te vagy a felkelő nap legszebb fénysugara
Mely a napom első percét
Már bearanyozta.
Bűvös szavad, szeretlek
Megérintett engem
Úgy gondolom mától kezdve
Érdemes lesz élnem.

Magány

Későre jár már az idő
Éjfél vert az óra
Rendes ember mind otthon van
Alszik is azóta
Rajtam kívül a faluban
Nem barangol senki
Én istenem mért nem tudok
Én is hazamenni.
Bevágódok egy kis közbe
A szívem húz arra
Bólintgat egy öreg fűzfa
Földig érő lombja
Megállok a vén fűzfánál
Százszor is megkérdem
Én istenem mért nem lehet
Haza menni nékem.

Fogadalom

Édesanyám rózsfa fája
Én voltam a legszebb ága
De egy hűtlen leszakított
Keze között elhervasztott.
Ám az élet nem állhat meg
Boldog leszek mégis
Más karjában a boldogságot
Megtalálom én is.

Tűz és harc

Olyan rossz a bizonytalanság
Főként mikor valaki válaszára vársz
Nem tudod az érzéseit a saját válságát
Csak a magadét érzed szíved fájdalmát
Önmagával vív harcot ki képes ellenállni
A szerelem tüzének melynek nem szabad kihunyni

Otthon

Falu végén van egy ház
Ott lakik a boldogság
Ide várlak édes téged
Légy vendégem s társam nékem.
Ránk mosolyog majd az esthajnal csillaga
Gondúzó felhőket messzire zavarja.
Testet lelket újító
Életet hosszító
Csalafinta ez a ház
Mert itt lakik a boldogság.

Ölelés

Szeretnélek újra látni
Hozzád száll a sóhajom
Láthatnám a két szemedet
S csábító mosolyod
Csókok gyöngyfüzérét
Tenném a nyakadra
Frissen vetett ágyam
Lágyan betakarna.
Gyengéden simogatnám
Édes szép tested
Felkorbácsolva ezzel
A tested és a lelked.
Forró vágyad csillapítva
Boldogan vesznék el benned.

Születésnap

Hosszú volt az élet
Míg ezt a kort elérted
Számos rögzös utat
Jártál be e végett
Életedre vissza nézve
Gondolkodsz te rajta
Szebb életem s boldogságom is
Lehetett volna.
Mégis büszkén lezárhatod
Visszanyúló éned,
Mert két kezéd munkája
Ma is téged éltet.

Névnap I

Elérkezett a te neved napja
Szívesen én így köszöntelek
Ragyogjon rád a nap fénysugara
S aranyozza egész életed
Fényes csillag ragyogjon feletted
Ő vigyázza minden léptedet
Ám ha a sors szüksége úgy hozná
Vigyázzon rád minden bajtól itt.
A boldogság legyen mindig jelen
Ha fáj az élet ő akkor is segít
Bármilyen gond zavarja életed
Te csak bizz, a bajon átsegít.

Névnap II

Egy élet munkája után
Boldog névnap köszöntsön
Barátok és ismerősök
Öröm könnye öntözzön
Legyen teljes az életed
Melyet pároddal osszál meg
Míg ő melletted van
Szeretetben hiányt nem szenvedsz.
Boldog a te neved napja
Mert magadnak tudhatod
Keresztelő szent Jánosról,
De szüleidtől kapod
Légy büszke e névre
És a szüleidre
Hisz tudásod birtokában
Ők játszottak közre.

Férjemnek

Mesebeli hercegeként tűntél fel előttem
Nem gondoltam akkor hogy pokollá teszed az életem
Boldog voltam nagyon ha veled lehettem
Te csak színleltél, hogy ne vedd el a kedvem.
Vak voltam szerelmes és bizakodó
Eltűnt a szerelmed és ez volt a megható
Bárcsak sosem jöttél volna az utamba
A magányos gyötrő kín ennyire nem fájna
Mégis bizakodok jönnek még szebb napok
Valakivel utam során én is találkozok.
Ki nem nézi honnan jövök, merről indultam el
Csak az számít, hogy velem legyen, s boldogan ölel.

Mindenszentek

Mindenszentekkor temetőbe menve,
Szeretteinkre gondolva elmélyülök csendbe
Virágba öltöztetem fel a sírjukat.
Ennyi telik tőlem, ám ez sovány vigasz.
Amíg köztünk éltek védtek, oltalmaztak.
Így téve boldoggá a mindennapokat.
Mécseket gyújtva könnyű áztatja szemem.
Kedves szüleim: Miért hagytatok így egyedül engem?
Kiszolgáltatottan tengettem életem,
De egy reménysugár megmaradt énnekem.
Szüleim a mennyországból a földre ha lenéznek
Megnézhetik gyermekük mire is volt képes.
Saját erőmből talpon maradni,
S becsülettel családot nevelni
A nevelésetek miatt hálás lehetek:
Karriert építettem, s büszkék a gyerekek.

Megjött a Mikulás

A hajnal pitymallik, jeles nap a mai
A mikulás napja ez, ki Lappföldről érkezik.
Ám az idő megvicceli, gúnyolódik vele
Harminc centis hó helyett, a nap süt melegen.
Megjött a mikulás szánkóval, szarvassal,
De bajban van, mert szánkóval hogyan siklik majd?
Vakargatja kopasz fejét, hát lássatok csudát.
Betekintett egy ablakon, de csizma helyett látott egy pár szandált.
Olvadnak a csokik, izzad a mikulás.
Az ajándékokat hogyan vigye tovább?
Várja a sok lurkó, éneklük a verset.
De most a mikulásnak ez nem hoz jó kedvet.

Elmerengve vissza gondol: öreg vagyok régen,
De ilyen meglepetés még soha nem ért engem.
A nap fentről huncutul mosolyog,
Megvicceltem a Télapót, s nevettem egy jót.
A furfangos mikulás bérel egy stráf-kocsit,
Megrakodva ajándékkal a bakon ülve rám kacsint.
Gurul a stráfkocsi, húzza a rénszarvas.
Hajnalra mégiscsak megérkezik az ajándékok majd.

Karácsony

Közeleg a Karácsony, mindenki készül rá,
Csak én ülök csendesen a szoba fotelján.
Gondolataim vadul kergetik egymást,
Pénz nélkül, üres zsebbel hogyan állítsak fát?
Nincs rosszabb a szegénységnél és a nyomornál,
Mikor mások dúskálnak, te pedig koldulnál.
Még a leghitványabb ember is megterít magának,
Engem a bánat esz, hogy mit adjak a családnak.
Ajándékozás nálunk már régóta nincs,
Nincs kenyérkeresőnk s ez benne a vicc.
Pedig mi sem vagyunk rosszak, vagy züllött emberek,
Csak az élet játéka tett így tönkre bennünket.

Fiam

Édes kicsi fiam, bocsáss meg én nékem!
Hogy a fenyőfa alatt, most nem lesz ajándék te neked.
Szégyellem a sorsom, hogy ily csóró lettem.
Két szép gyermekemnek ajándékot nem vettem.
Sajnos, hogy pénz nélkül nem árulnak autót,
Sem szép ruhákat, karkötőt, nyakláncot.
Másokon segítenek, akik rászorultak,
Nálunk a farkas-törvény szerint, csak magukra számíthatnak.
Hitvány embernek érzem most magam,
Mert legbelül az anyai szív bennem van.
Tudom, sovány vigasz, nem is mentegetőzőm.
De családom szeretetét szívemben megőrzöm.
Ők sem vágnak másra mint melegségre,
Melyet az ajándék öröme sem oszlatna széjjel.
Megérdemelnék a terített asztalt,
Sült pulykát, süteményt és egy rántott halat.

Jó hogy véget ért

Jó, hogy véget ért a Karácsony mára.
Szívem legmélyét a magány bejárta.
Évek óta egyedül tengetem életem,
Csak arra várok, hogy rám talál
A mindent elsöprő szerelem.
Talán hiú álom, vagy egy hiú remény.
Lassan, idő múlásával minden reményt
Kénytelen vagyok feladni én!

Szép Karácsony

Boldog szép Karácsonyt kívánok teneked.
Így, hogy fiam lettél, legyen boldogabb az életed.
Nem számít, hogy nincsen pénzed,
A szereteted minden kincsed
Legyen, ki megérdemli!

Vacsora

Kelt kalácsot marcangolok két kezem között,
Ilyen finomságot tejjel megöntözöm.
Annál jobb az étel, ha magad készíted,
Dagasztás közben a lelkedet szépíted.
Ha valakinek sütöl, igyekszel jót tenni,
Mazsolát és citromhéjat is bele reszelni.
Amikor a vendég elé szépen feltálad,
Szíved a torkodban dobog.
Vajon milyen lesz a hatás,
Ha megkóstoltatod?

Reggeli köszöntés

Ma reggel az ágyadnál,
Egy angyalka ott termett.
Bársonyos hangjával
Így köszöntött téged:
Legyen szép a napod
És a Karácsonyod.
Boldogságban, jó kedvűen
Teljenek a napok:
Boldog Karácsonyt!

Telefon

Telefonom szorongatva várom a hívásod,
Bűvölöm a billentyűket hátha megsajnálnak.
A telefonos dallamot jaj hiába várom,
Hisz tegnap este elküldtelek, most csak ezt sajnálom.
Sok mindent az életünkből ha kitörölhetnénk,
Nem lenne annyi fájdalom a mi szívünk mélyén.
Meg nem történt dolgokkal miért is törődnénk?
Annál szebb lenne életünk, s boldogságban fürödnénk.
Sajnálom, hogy veszekedtünk és kiadtam az utadat,
De ha velem jársz tanuld meg, ne feszítsd túl a húrokat!
Várom azért azt a percet, mikor hozzám visszajössz.
Két karodba felemelve, a sarkadon megpörögsz.

Szilveszter

Szilveszter estéjén gyűlik a csapat,
Tele reményekkel, hisz mulatni akarnak.
Újévi fogadalmak hagyják el az ajkuk,
De az előző évit vajon megtartottuk?
Előkerül étel, ital, s éjfélkor a pezsgő.
Buék-ot köszönt mindenki, ettől lesz egyenlő,
Itt nem számít ki honnan jött.
Hol, és milyen ember máskor?
Szilveszter éjjelén teljesen átalakul,
Mindennapos fáradságát most a sutba dobja,
Hogy az Újév első napját tiszta lappal nyissa.
BÚÉK

Újévi malac

Újévi malackát tettem az asztalra,
Megsütve egészben citrommal szájában.
Tegnap még futkosott kint a karámba,
Farka kunkorodott ahogy a moslékot falta.
Ma viszont mi eszünk ízletes húsából,
Most megfeledkezünk a kalóriákról.
Vörös borral öblítjük le e finom vacsorát,
Megfürdetve gyomrunkban fenséges, zamatos húsát.

Érző szív

Szomorú szívedre ki adhatna gyógyírt?
Hiába dobod a csábítás furcsa fortélyait.
Hisz akármit is teszek, nálad jár az eszem,
Vajon te is gondolsz rám édes szerelmesem?
Boldog a szívem mert rád talált.
Ha veled lehetek nem érdekel senki más.

Lányomhoz

Szégyellem, azt hogy a gyermekem vagy.
Boldogtalanná tetted magad.
Mindig csak lázadsz,
S mindig csak veszítsz!
Szülőt, barátot mindent elveszítesz.
Gondold át az életet,
S hagyj fel rossz tervekkel!
Túl sokat veszíthetsz
Amit még nem kell!
Legyen szép az életed,
Boldog és jó minden.
Van minálunk minden,
Csak szeretet nincsen.

Kérdőjel

Hiányzol az életemből
Miért nem jössz felém?
Miért van az, hogy ígérgesz
Még sem vagy az enyém?
Volt néhány perc
Mikor érezhettem tested melegét.
Megízleltem csókjaidat
Melyet megszerettem én.
Azóta a percre várok,
Mely vissza már nem tér.
Elszöktél, nem jössz többé
Pedig én szeretném.

Bagoly

Ma még itt vagy velem,
Kacagsz és vidám vagy.
De holnap mi lesz velünk?
Egyelőre rejtély marad.
Talán sokáig élhetjük életünk.
Ám lehet, hogy fehér lepellel
Kiterítve, a temetőben leszünk.
Tartogat az élet meglepetéseket
Örömet, bánatot és meghitt perceket.
De ha isten vészharangja mégis értünk kondít,
Ne veszítsd el a reményed
Hisz boldogok voltunk a sírig.

Gondjaiddal hozzám fordulsz

Gondjaiddal hozzám fordulsz
Tőlem vársz rá megoldást.
Holott én is gondok közt vergődöm át,
A nap minden pillanatát.
Szeretnék okos és bölcs lenni,
Hogy tanácsot adhassak neked.
Bárcsak okosabb lehetnék.
Hogy enyhítsem gyötrelmeimet.

Megtörve

Olyan vagyok én
Mint a kukorica szára.
Amíg kicsi, mindenki dajkálja.
De ahogy a hetek tova tűnnek
Már nem dajkálják, nem vigyáznak rá
Összel pedig szegényke elszárad,
Mint az ember élete alkonyán.
Gürcölünk és tűrünk sokat,
Megtörve és elfáradva már.

Elmúlás

Varjak köröznek, repülnek a felhők felett.
Érzik a hideget a közelgő telet
Az én szívemben is jégvirág virágzik
Elhervasztanám, mert nem bírom sokáig.
Oly magányos oly elhagyatott vagyok
Mint akinek nincs senkije, mindenki elhagyott.
Minden madár keresi a párját
Minden ember keresi a társát.
Élhetnék nyugodtan, hisz meg van mindenem
Szívem mégis lázad mert hiányzik a szerelem.
Lenne társam több is ám fabatkát sem érnek,
A pohár fenekénél megáll számukra az élet.

Könnyes szem

A szerelem édes érzés,
Melytől könnybe lábad a szem.
Boldog vagy és mégis sírsz
És nem leled a helyed.
Amikor csókot kapsz,
Lelked is szárnyra kap
Tarol, s égeti bensődet.
Mégis vágysz rá,
Pedig megfertőzi egész életünket.

A felkelő nap

A pirkadó hajnalnál felhő az égen,
A nap korongja szundikál még éppen.
Aranyló sugara megfesti a felhőt,
Így tudatja a világgal, ébredszik már ő.
Felhőtakaróját lassan félre tolja,
Tündöklő szemét most ránk irányítja.
Felkúszik az égre uralva a tájat,
Lágyan melegíti a fázós kis hátad.
Lekerül a pulóver esetleg a mellény,
Mint anyakéz úgy ölel téged a napfény.
Ontja sugarát nem sajnálva tőled.
Arcodat pirítja, mely ettől pirosposzgás lesz.

Robogó vonat

Robogó vonattal száguldozok feléd,
Hogy minél előbb láthassalak,
S csimpaszkodjak beléd.
Nyakad átkarolva csókolnám a szádat,
Fürkészném közben szemed, s a rád törő vágyat.
Testünk összeérve remegésbe fordul,
Rád nézve tudom, te is arra gondolsz.

Élet

Felmásztam egy fára a zöld ágak közé,
Fürkésző szememmel fészket találtam én.
Az eresz alatt fecske-pár dolgozott,
Piciny fiókáknak ételt hozott.
Nem vágnak ők kincsre, márvány palotára,
Csak hogy fiókájuk hasa tele legyen rakva,
Vígán fürdenek, ha esik az eső.
Vegyünk példát róluk mi okos emberek.
Tanuljuk meg végre, hogy élni hogyan lehet.

Magadra maradva

Az asztalra egy vázát helyeztem,
A réten sétálva sok virágot szedtem.
Beleraktam szépen a vázába,
Íme előttem a hét szín csodája.
Nézd! Ott egy katica próbálja szárnyait,
Közben meglepődve keresi társait.
Ám egyedül is lehet szép az élet,
Csak meg kell keresni a szépséget.

Ölelő kar

Két ölelő karod
Ó de régen várom.
Derekamon átfonódva
Édes mint egy álom.
Csókjaidat ízlelgetve
Boldogság az élet.
Ábrándozunk s reménykedünk,
Hogy soha nem ér véget.
Az emberek közt boldogan
És csak akkor élek.
Ölelő karod közt
Pihenhetek végre.

Halál

Tehetetlen testedből kiszállt a lélek.
Nem lélegzel, nem mosolyogsz már.
Hiába várjuk kacajodat vagy hívó szavad.
Piros ajkadról ellopta a színt a halál.
Nincs kegyelem, nincs vissza út,
Keserűen sír a gyászoló nép
Nincs, ki kínálja már rájuk a süteményt.
Tested elföldeltük ugyan,
De emléked örökké él.

Kiábrándulás

Úgy szeretnék veled élni,
Feléd száll a sóhajom.
Gondolatban veled vagyok,
Szívem érted úgy sajog.
Eszembe jut százszor,
Ragyogó két szemed.
Megnyugtató hangod,
Édes ölelésed.

Bölcsnek lenni

Boldogságunk idején, veled voltam boldog én.
De az élet közbe szólott, téged tőlem elszakított.
Reménykedek én még benne, hogy nagybetűs életbe
Vissza fogsz majd térni.
Két karommal ölelve bizton megpihenni.
Sanyarú életünk, ha kicsit jobb lett volna,
Most szeretgetnénk egymást jóban rosszban.
Tudjuk hogy az élet nem fenékig tejfel,
Ha valamit el akarsz érni, hát jó korán kelj fel.
Türelemre, bölcsességre mindig szükségünk lesz,
Ezért nem mindegy, hogy a jövőnk képe
Mennyire szép és jó lesz.

Bűbájos éned

Átölelve átkarolva,
Boldog voltam karjaidban.
Nagyon vágyok hozzád édes.
Látogass meg, kérlek téged!
Szíved dobbanását vélem hallani,
Testedet puszilva lassan ellazulni.
Szeretelen vágyadat nem kell visszafogni.
Bűbájos énedet másra átruházni.

Várlak téged

Amikor itt voltál,
Olyan szép voltál.
Ágyamban feküdtél,
S lágyan csókoltál.
Csóкод íze oly édes,
Lemondani róla vétek.
Várlak téged otthonomba,
Térj vissza hozzám! Kérlek.

A büszke fa

Csak áll egész nap
Amikor tűz rá a nap.
Vagy veri az eső,
Hó takarja vastagon ágait.
Vagy tépi zord jeges szellő,
Nem sír ő és nem panaszkodik.
Elviseli, mit hoz rá az ég.
Égnek álló ágait így nyújtja szét.
Mint hercegnő, oly büszke és dacos.
Még akkor is ha a kutya oldalba pisili most.
Gyönyörködik ő a csillagokban,
A harmatos hajnalokban.
A szikrázó napsütésben,
És a napnyugtában.

Télidőben

Erdőben sétálva gyönyörű a táj,
A fák ágai egymást átölelve zúzmarásak már.
Fehér zúzmara öltözteti díszbe,
A felkelő nap bearanyozza szinte.
Öröm a fák alatt menni a hidegbe,
Szívemet s lelkemet örömmel tölti el.
Energát ad a testnek a mindennapokhoz,
Hogy a hétköznapi gondokat jobban kibogozd.
Új ruhát kap a táj minden évszakban,
Mi is így erősítjük magunkat a nehéz napokra.

Népi bölcseletek

Tanulj meg nyitott szemmel ,
Ám csukott szájjal jární.
Nem kell mindig mindent,
Szavakkal illetni,
A hosszú élet titka,
Szeretet és béke.
Türelmesen nézni az ember szemébe.
Ha szívedben dűl a bánat,
Tönkre teszi az éjszakádat.
Fáradtan fogsz felébredni,
Bűsan fogsz az égre nézni.
Nincs türelmed délben, este.
Így jutsz a mókuserékbe.
Ha nem szűlsz rűgtűn dolgokért,
Hisz szervezeted őva int.
Boldogabb lesz életed,
Családod és barátaid
Mind-mind téged szeret.
Látod? Élni így is lehet!
S nem megy rá az egűszséged.

Tűrekvés

Ne gondolv a műltra s ne vágjv a jűvűre.
A jelennel foglalkozz, hogy itt mit érsz el.
Gyermeki szűvedben tombol még a vágjv,
Gyűnyűrű tervekkel a tenni akarás.
Befolyásolni jűvűdet biztalan hogy tudod?
Ha a lehetűséget sorra elszalasztod?
Bűzzál magadban, s tegyél érte sokat.
Hogy mások is elismerjék munkásságodat.
Irigyeid mindig lesznek és vannak,
De te emelt fűűvel járjad az utadat!

Pancser

Nagy fejed űres mint a kosár,
Mikor egyűűt jűrtunk, valamit még tudtál.
Egyszer csak elborult a maradék eszed,
Fűltékenységbűl megvertél engem.
Megbántad már százszor mint a kínlűdű kutya,
Bocsánatkérűsedre nem kapsz választ soha.
Tudom, hogy megbántad és sajnálod a szépet,
De a kapcsolatunk ezzel nem ért véget.
Rendűrűk állnak az őta a sarkadban,
Az én szűvemet a bánat tiporja.
Szebb vége is lehetett volna,
Ha a felfogásod cserben nem hagyna.

Könyörület

Éjszaka álmomból viharra ébredtem,
Dörgés és villámlás: melytől álmom szétrebben.
Hatalmas cikázó villámok az égen,
Mely világítja az eget a sötét éjben.
Mindenki csukózik a vihar elől,
A felhőszakadástól talán megmenekül.
Megindul az eső, mintha dézsából öntenék.
Menekül az állatnép, hol van menedék?
Összeszorult szívvel nézzük a világot,
A holnapi napfényt talán még meglátjuk.
Szakad az eső, ömlik be a házba,
A kóborló villám gyakran világítja.
Úristen! Jézusom! Küld a vihart másra!
Kegyelmezz fejemnek, ne húzd le a sárba!
Sivár kis életem had tengessem még,
Szebb halált szánj nekem, ha itt a vég!
Alább hagy az eső, szűnik a zivatar.
Házam kövén a víz már mindent betakar.
Mégis örülök, hogy ennyivel megúsztam.
Könyörgésem meghallgatásra talált, fenn az Úrban.

Óhaj

Ha magányos vagy, gondolj csak rám.
Néha-néha a nap folyamán.
Magányos szíveden legyek én egy ékszer,
Szívem szerelmével ölelem át éjjel.
Szerte foszlik magányod, hisz rám találtál.
Sivár életünkben él egy madár pár.

Biztonság

Szépe csengő hangod gyorsan megnyugtatót,
Fejem felett a gomolyfelhő rögvest szerte foszlott.
Szeretem a hangod, ám sokkal jobban téged.
Karjaid közt érzem, semmi baj nem érhet.

Tojás

Van egy szép tyúkom rétes a taraja,
Egész nap dudorász ha lát az udvarban.
Egyik nap hatalmas kotkodálást hallok,
Tyúkocskám az, amint felém battyog.
Ahogy lehajolnék megfordul a buta,
Szaladni kezd hamar a tyúkölba.
Utána megyek, miért ez a lárma?
Ólajtóban állok, s fészkenél a drága.
Gyönyörű kis tyúkom tojt egy szép nagy tojást,
Büszkén nézett rám és várta a hatást.
Ölbe kaptam én a tyúkot, meg is simogattam.
Az óta a fészken minden nap egy tojás van.

Döntéshozatal

Egy válaszra várok , amíg nincs késő.
A lehetőség a kezében van
Addig dönts, míg van rá idő.
Sokáig várni válaszodra nem fogok.
Kevés az életem, mit még hátra hagyok.
Néhány boldog évet, ha magamnak tudhatok.
Lelkessel nyugodtan a mennyekbe juthatok.
Tudom nem voltam jó, mert én is vétkeztem.
De az dobjon meg kővel, aki nem ilyen.
Pálcát törni mások felett oly sokan tudnak.
De mikor bajban vagy rájössz, egyedül vagy.
Segíteni nem fog senki hiába is kéred.
Inkább kigúnyol, hogy rúgjon rajtad egyet.

Száguldás

Autópályán száguldozva nem gondolsz arra,
Hogy a nap energiája erő sokszorozza.
Bátran lépsz a gázpedálra, s ha baj van a fékre,
Több autó esetében ne menj előzésbe!
Lakott területre érve vedd vissza a tempót,
Mert az ember életében sosem hozott még jót.
Kár lenne, hogy tönkre tegyed gyönyörű szép tested.
S rég áhított autódat darabokra törjed.

Rabság

Rabod lettem s az is vagyok,
Tőled többé el nem vágyok.
Míg az égen csillag ragyog,
Addig én veled maradok.
Boldog lettem, hisz veled élek.
Amíg érzek nem feledlek.
Ha beteg leszel ápolgatlak,
Bánatodban vigasztallak.
Így lesz boldog az életünk,
Míg együtt vagyunk mesélünk.
Unokáink gyűrűjében
Öregen bár, de jó kedvűen.

Légy velem

Drága kis tündérem! Hiányzol te nekem.
Nélküled semmit ér sivár kis életem.
A madár szebben dalol, a nap is szebben ragyog.
Ha mellettem vagy, a napom s éjjelem
Bearanyozod.
Légy mindig velem, ne sajnáld az időd.
Boldoggá teszem számodra a jövőt.

Önzetlenül

Önzetlenül jó adni és kapni,
Ölelő karod enyémnek tudni.
Levegő s napfény szeretnék lenni.
Életed, e kettő nélkül semmi.

Sorsvonal

Mikor jó kedved van, velem együtt kacagsz.
Ilyenkor nem látom nyomát arcodon a bánatnak.
Ne hagyd, hogy a szívedet ölelje a bánat.
Ne vess nagyot rajta, s fordíts hátat a világnak!
A boldogság érzete agyadban születik,
Ez után a tested önként tevékenykedik.
Irányítsd a sorsod és az életedet!
Ne számíts másokra, hisz úgysem segítenek.

Múló pillanat

Mindenki arról álmodik,
Hogy egyszer boldogabb lehet.
Ez csupán múltó pillanat,
Jönnek az újabb gyötrelmek.
Csepeg a csendes eső, csepeg.
Így mossa le a könnyeket.
Egy nap majd boldogabb lehetsz,
S nem marja bánat a szívedet.

Kishitűség

Óh ne gondold, hogy a jövő
A jelennél szebb leszzen.
Pofon vág az élet,
Ha már nem vagy résen.
Állandó feszültség,
S remény az életünk.
Bízunk mindig abban,
Hogy lejjebb már nem esünk.

Jutalom

Csendes nyári este kiülünk a kertbe,
Így gyönyörködünk a naplementébe.
Egy pohárka bor mellett jövőnket tervezzük,
Hogyan szervezzük át röpke kis életünk.
Tegyük szebbé az éveket, mely még előttünk áll.
A múltat feledjük, hisz vissza sírni már kár.
Jogunk van a boldogsághoz, s meg is érdemeljük,
Sokat tettünk az asztalra, most már élvezhetjük.
Gyere és éld az életet! Azzal légy boldog kit szeretsz!
Nem lehetsz te sem egymagad,
Vár rád egy meghitt gondtalan fordulat.

Koldus a kolduló?

Utcán kéregetnek, vagy épp koldulnak.
Nem csodálkozunk, mert koldusok
Mindig lesznek, s voltak.
Az felháborít mikor estefele,
Vásárlásnál a kosarába
Jobbnál jobb étel kerül bele.
Nem csak enni-innivaló,
De testszépítők sora.
Aki munkából él, az nem vehet
Ezekből szinte soha.
Mások előtt mutatják elesettségük.
Este dorbézolnak, és eltűnnek a szemünk elől.
Mitől van, hogy a kolduló ki van hívva?
A bérből élő ember meg csonttá fogyva?
Hisz aki dolgozik, nem ér rá pénzt keresni.
Hogy munkája gyümölcsét tudja is élvezni.
Kinek hosszabb az élete?
S ki boldogabb benne?
Hát koldus a kolduló?
Nézzünk a dolgok mélyére!

Fogadalom

Vén diófa árnyékában esküt tettem néked.
Nem foglak elfeledni az életben téged.
Sok-sok butaságot követtem el véled.
De szívünk legmélyén a szerelem éltet.
Hozzon ránk a sorsunk bármilyen rossz évet.
Szívünk szerelmével leküzdjük azt mindet.
Töretlen szerelmünk hogy ne érhesen véget,
Tanuljunk meg egymásnak adni minden szépet.
Ám ha életünk kudarcra ítélne,
Gondoljunk a jóra, mely elkísér örökre.

Távolság

Gyönyörű a szemed fénylő ragyogása,
Első este felfedeztem, vágyok rá az óta.
Alig vártam hogy a tested, testemhez érjen.
Forró vágyad elborítsa, s elvarázsol engem.
Édes ölelése nem fogom feledni,
A távolság ha el is szakít,
Mindig foglak szeretni.

Harcra fel!

Mikor megszülettem, életemre törtek.
Dacolva a bántásokkal, én tovább éltem.
Kicsi gyermekként rúgtak, s vertek engem.
A sok éhezést is sikerült túl élnem.
Iskolából kikerülve, munkahelyre elkerülve
Még mindig bántanak. Fizetésem elemelve
Szabad időmet elvéve, sanyargatnak engem.
Évekig tűrtem, míg férjhez nem mentem.
Ám a sors itt sem kímélt engem.
Cselédként kezelnek a saját házamban.
Sem enni, sem aludni tőlük én nem tudtam.
Felesleges sírnom, vagy akár panaszkodnom.
De fáj, hogy az életet csak szomorúnak látom.
Elváltként élek, immáron hét éve.
Sorsfordulat történt életemben végre.
Kicsit nyugodtabban és bántások nélkül,
Harcolok életemért addig, míg nem késő.

Életben maradás

Panaszkodunk éjjel-nappal,
Mintha muszáj lenne.
Mindenki csak pénzre vágyik,
Mintha más nem kellene.
Tudom jól, hogy vásárlásnál
Pénzzel kell fizetni.
Az életben maradáshoz
Mást is meg kell tenni.
Értékelni s emberszámba
Venni sokszor egymást.
A gondokat vita nélkül megoldani,
Ez az életben maradás.

Sátorozás

Tüzesen perzselt a nyári nap melege,
Mikor hátizsákkal nyaralni mentem.
Barátokkal közösen gondoltunk egy nagyot.
Balatonon egy hétig nomád életet folytattunk.
Füldőztünk, napoztunk, bográcsban főztünk.
Másnapra leégtünk, aztán meg szenvedtünk.
Este buliztunk, sátrakban aludtunk.
Ám reggel a sátor vízben lubickolt.
Felhőszakadás volt éjjel, mely el árasztott mindent.
Ruhát teregetve kezdtük meg a reggelt.
Bolondos egy vakáció, ám mégis tanulságos.
Amit otthon élénk raknak, itt magunk csináljuk.
Hús habokba merítkezve, bánatunkat elfeledve
Örültünk a nyárnak.
A hamarosan véget érő gondtalan ifjúságnak.
Verőfényes napsugárban fürdünk mi a boldogságban.
Csodálatos ez a nyár, s a balatoni kalandvágy.
Esténként a színes fények, melyet elnyel a víz.
Távozó csapatunknak a viharjelző vissza int.
A vonat peronján kapaszkodva bánatosan nézünk vissza.
Zakatol a vonatunk és mi rajta utazunk.
Vissza kerülünk a hétközbe,
De az emlék velünk lesz örökre.

Kérdések és válaszok

Ha kimennél a szabadba, látnál ezer csillagot.
Ékes fényük úgy ragyog, mint szemed ahogy felragyog.
Ha levelemet megkapod.
Tél van kint, zord s hideg. Szívem pedig érted reszket.
Fagyos a föld csúszik s kopog, lelkem belül érted zokog.
Miért van kint ilyen hideg, miért nem lehetek veled?

Gyengéd hang

Bársonyos hangod balzsam a lelkemnek.
Mikor rózsa szirmot s jázmint szedegetek.
Édes hangodtól lelkem lángba borul,
Vízéséshez hasonlóan ereimben a vér gyorsul.
Nem tudom hogy ki vagy, csak a hangod hallom.
Mellyel betelni sajnos nem tudok.
Olyan mint a kristály, tiszta és bódító.
Hallójáratomnak muzsika e szép szó.

Tévhit

A férfiak oly okosnak érzik magukat,
Ám egy okos nővel szóba nem állnak.
Attól félnek talán, hogy lehull a lepel.
Kit okosnak véltünk, itt meg nem felel.
Butasága határtalan, látószöge véges.
Teljesítménye kevés, más tanácsából él meg.
Pénzt költeni s veszekedni felsőfokon jól tud.
Egy zár javításnál már szerelő szakemberért fut.
Duzzadó mellel feszít a nyugati autójában.
Ha a kocsí elromlik, bárgyún mered rája.
Nem meri felnyitni a motorháztetőt.
Hisz van szervíz, javítsa meg ő!
Ti okos férfiak, nézzetek tükörbe!
Ne a nőt alázzátok, vagy verjétek a földre!
Értékeljétek hogy okosak és mindig napra készek.
A legtöbb férfi a NŐ nyomába, soha nem érhet!
Tisztelet a kevés kivételnek,
Akik lassan kiháló-félben lesznek.

Horror

Már leszállt az este a téli holdfényben,
Csendben osonok hazafelé éppen.
Ám egy kapualjból furcsa zörej árad,
Léptem szaporázom, de szívem dobbanása megelőzi azt.
Az ajtóhoz érve egy alak lép elém,
Férfi formája van, de oly bűdös szegény.
Talán egy hajléktalan vetődött ide,
Hogy ajtómnál feltartva belém köthessen.
Belökdös a házba, majd enni követel.
A hűtőben tárolt ételt mind ő falta fel.
Ezután a szobámba indult ez a szatír.
Belefeküdt az ágyamba, s aludt hajnalig.

Rizikófaktor

Az emberek tv-t néznek, ahelyett hogy szétnéznének
Szerte a világban.
Mikor annyi csoda várja és ő mégis megtagadva
Ül a foteljában. Úgy tartják, hogy elhízottak és betegek vagyunk.
De milyenek legyünk, ha ki sem mozdulunk?
Nagyszüleink tudták jól, hogyan is kell élni?
Idős korban saját lábon wc-re elmenni.
Az emberiség olyan lett, mint a tápos csirke.
Ha valamit megvonnak tőle, felakad a szeme.
Betegséggel szemben, nincsen védő pajzsunk.
Családi életünkben nincs kitartásunk.
Munkahelyi konfliktusok, folyton egymást érik.
A rizikófaktorokat nem gondoljuk végig.

Mit remélsz?

Mikor én még a tavaszban álmodozva jártam.
Az élettől annyi szépet, annyi sok jót vártam.
Nem tudtam, hogy bánat is van, a szív is tud fájni.
A boldogságtól mosolygó szem, könnyessé tud válni.
Azóta a tavasz elmúlt, elmúlt a nyár is.
Megtanultam, hogy a földön van könnyhullatás is.
Hogy egy boldog kacagástól a szív is tud fájni.
Megtanultam, vérző szívvel mosolyogva járni.

Ködfátyol

Mint a ködfátyol
Úgy telepszik rám a magány.
Körül ölel, el nem enged.
Rám fonódik akár a lián.
Ablakomon ki-ki nézek
Mintha várnék valakit.
Úzom a vad gondolatot
Mely hatalmával elborít.
Nem tudom hogy kire várok?
Ki hiányzik annyira?
Mégis mindig arra vágyok,
Nem leszek mindig egymagam.
Talán egyszer rám is
Ragyog majd a napsugár.
S valaki kiűzi szívemből
A bizonytalanság madarát.

Önzetlenül

Önzetlenül jó adni és kapni
A szeretetből, mit nem lehet kérni.
Önzetlenül szeress, taníts vagy gyógyíts!
Viszonzást ne várj, te csak segíts!
Meglásd áldani fogják majd a neved.
Ha a rád bízott munkát jól végzed.
Csupán egy-két mosoly lesz a viszonzás.
Ha jól dolgoztál, békés lesz a világ.
A te kis világod melyben élsz.
Mert életed útján szerencse kísér.
Nem kell a gazdagság, pompa és fény.
Legyen mindig annyi, ami épp elfér.
Pénzből csak annyi, mely kiadásokra kell.
Jó kedvedből tengernyi, ami nem teher.
Gondjaidat hátra hagyod, s éled az életed.
Segíts másokon, amíg még teheted!
Neked is ajándék ez a földi élet.
Becsüld meg, s tanuld értékelni még ezt!
Betegséged idején lesz majd segítséged.
Az őrangyalok segítenek minden bajban téged.
Amit másokért tettél, duplán vissza kapod.
Ne sajnáld hát időd és soha ne kapkodj!

Vendégmunkás

Talán véget ért egy boldog kapcsolat,
De emléked velem hűen itt marad.
Nem sokat adtam, csak az érzéseimet,
Ám azt boldogan, hisz megszerettelek.
Utad folytatásához kívánok sok jót,
S ha egyszer visszatérsz, emeld fel a telefont!
Talán az életben láthatjuk még egymást.
Ha barátilag is, fogjuk egymás vállát.
Boldog voltam karjaidban, soha nem feledem.
Melletted megszépült szomorú életem.
Én csak azt kívánom: vigyázzál magadra!
Emelt fővel térjél vissza a hazádba!

Pofon vág az élet

Nagy fájdalommal ülök az asztalnál,
Mint árva gyermek édesanyja sírjánál.
Papír van előttem, toll a kezemben.
Bánatomat írom neked e kis versben.
Akár mit is teszek, csak kudarcot vallok.
Pedig mindenkinek én csak jót akarok.
Szorgalmamért cserébe folyton szidás kapok.
Ezt én nem érdemlem, így majd bele halok.
Valamikor én is vágytam sok szépre, jóra.
Ám az élet pofon vágott, szenvedek az óta.
Talán egyszer az Isten kegyes lesz én hozzám,
S szebbé formálja elrontott életemet is tán.

Sodor az élet

Magányos szívemről kinek is meséljek?
A benne lévő fájdalmat vajon ki értené meg?
Az, hogy nap-nap után sírok bánatomban.
Senkit nem érdekel, hisz másnak is gondja van.
Szívemben a bánat mindig tornyosodik,
Mint a vulkán közepe kifelé furakodik.
Aztán ha a sírás utat tör magának,
Elszabadul a pokol, hogy testem bele fárad.
Nem törődik azzal, hogy éppen hol vagyok.
A szégyenkezéstől így magamra maradok.
Kitől is várhatnék egy kis együtt érzést?
Mikor mindenki fut, szalad, amíg fel nem bukik.

Édesanyám

Pecsétes lett a vasárnapi ruhám,
Megszidott érte drága édesanyám.
Te rossz posztó kölyök!
Hogy tudsz ilyet tenni?
Templomi misére koszosan elmenni?
Szegény jó anyácskám,
Bárcsak ma is szidna!
De a halál zord ereje,
Tőlem messze taszította.
Azóta is fülembe cseng
Jóra intő szava.
Szomorú nótáinak
Esdeklő dallama.

Édesapám

Mikor megszülettél, te is boldog voltál.
Családban s anya kézben bizton kapaszkodtál.
A kitörő háborúnál szülő nélkül maradtál,
Juliska testvéred nevel tovább immár.
Ám de ő is beteg lett, s ment a szülők után.
Ezután kerültél cselédsorba talán.
Liba pásztor, kondás és más egyebek.
Így edzett az élet nyolc évesen téged.
Mikor megnősültél, megkönnyebbült lelked.
Lett egy feleséged, s jött a hét gyermek.
Ám egy téli napod kegyetlen lett néked,
Bacilusok hada lepte el a tested.
Megfázásnak indult, tbc a vége.
Hét nap alatt tönkre tette erőteljes tested.
Haláltusád végig néztük másfél napon keresztül,
Kétségbe esetten imádkoztunk, eredménytelenül.
A halálnak fontos volt, hogy elvigyen téged.
Nem mérlegelte, hogy minket itt hagysz végleg.
Kiborult a házunk, meghalt édesanyánk.
Így rakott az élet nagy terhet mi ránk.
Egymást nevelgetve ember lett belőlünk.
S büszkék vagyunk arra,
Hogy tőletek születünk.

Lavina

Lefelé a lejtőn megindultál már.
Akár a lavina, mely hógörgeteggé vált.
Fájdalmát szívednek nem érti meg senki.
Mindenki úgy tesz, mint kinek nem fáj semmi.

Bánatukat hordozzák, mintha muszáj volna.
Letenni is elfelejtik, holott roskadnak alatta.
Pedig a szív drága motor, melynek nincs is ára.
Nem vigyáz rá az ember fia,
Pedig szükség lenne rája.
Nagyon mély a bánat, s elsorvad a szív.
Véle együtt tested-lelked, a szemed meg csak sír.
Lehet hogy jön idő és rád is süt a nap,
Egy megfáradt szívnek késő a tavasz.

Az élet fintora

Születéstől kezdve, bezártak egy testbe.
Nem menekülsz onnan, míg benned élet van.
Kitolás az csupán, hogy szép testet kaptál.
De hiába minden, ha járni nem tanultál.
A betegség az cudar, s alattomos féreg.
Szépnek hitt életed ő mérgezi meg.
Nem tudsz felkelni, dolgozni eljágni.
Leendő férjedet magadhoz ölelni.
Tehetetlen karod élettelen bukik alá.
Mikor felemelnéd, hogy megfogj egy almát.
Alkalmatlan a test, de minek is élek?
Hisz élő halott vagyok végig amíg élek.
Nem tudok sétálva kézen fogva járni,
Ezért az én szívem oly nagyon tud fájni.
Egészségesnek születtem, nem tehetek róla.
Az izom gyengeség taszít el a sírba.
Szenvedés, gyötrelem minden nap énnekem.
Hiába mosolyog a nap rám melegen.
Pillanatnyi öröm, mind olyan mulandó.
Csak a rút betegség az örökké való.

Álmodozás

Álmaimban találkozok véled,
Össze ér mindig a kezünk.
Óhajtalak s álmodok felőled,
Bízok abban egyszer haza jössz.
Szeretgetjük, kényeztetjük egymást.
Úgy ahogy a szürke gerle pár.
Tervezgetjük s építjük jövőnket,
Ahogyan az új év ránk talál.
Gyermekeket, házat is akarok.
Boldog legyen a mi kis fészkünk.
Irigy legyen ránk az egész világ,
Mert mi nekünk ez is sikerült.

Szakítás

Berobbantál az életembe, mint egy meteorit.
Szétrobbantva mindent, mi lelkemben volt addig.
Feldúltad az életemet, felfordulást hagytál.
A boldogságot szívemből, bánat váltja immár.
Ha nem tévedsz az utamba, boldogabb az élet.
Szebben, s jobban is élhetném életemet véled.

Fergeteges orkán

Házam táján fúj a szél, bele kap a tetőbe.
Cserepet és széldesztkát repíti a földre.
Borítja a gerendát, majd az ereszcsonát.
Süvítve nagy robajjal végzi el ezt a munkát.
Pajkosan körül táncolja megelégedve tettével.
Zúgó szél-ként tovább fut embernek kárt téve.
Tövestül csavarja a fákat, mindent borít, mi elé kerül.
Az ember csak reménykedik, hogy hamarosan lecsendesül.
Szél úrfi vissza néz, kikacagva mindent.
Látja a sok bánatos ember arcot,
De kedvén ez mit sem szeghet.

Isten lyukas kosara

Miért van az, hogy Isten kegyéből oly sokszor kiesek?
Miért van az, ha gyötör a vágy kinevetnek engem.
Tudom jól, hogy szép az élet.
Tudom, jók az emberek.
Mégis mindig csak bántanak, miért kínoznak szüntelen?
Hiába teszek annyi sok jót s szépet.
Fáradtságom sutba dobva kigúnyolnak engem.
Pici megértésre, csöppnyi szeretetre vágyom.
Ám akaratom mégis kevés, így helyemet nem találom.
Mint a kóbor kutya kinek nincs gazdája,
Töltöm a napokat magányos szobámban.

Az én hitem

Ima-könyvem elő veszem,
Imádkozok csendesen.
Szűzanyám miért kellett
Ennyit szenvedni én nekem?
Volt idő mikor feladtam,
S azt hittem, hogy vége.
Jóságos gondoskodásod,
Nem hagyott cserben mégsem.

Hálás vagyok azért,
Hogy segítségemre sietsz.
Gondoskodó jóságoddal
Táplálod hitemet.

Várakozás

Csalódott a szívem, nem tehetek róla.
Telefonod várom egész reggel óta.
Minden csörrenésre összeszorul szívem,
Talán a te hangod szólal meg e gépben.
De jaj! Hiába a várakozás,
A sok izgalommal teli óra.
Bájos hangod nem hallhatom,
Pedig vágyok rá régóta.
Szánd meg édes a fájó szívem!
Mert zakatol szüntelen.
Állandóan azt dobogja:
Szeress engem végtelen!

Húsvét

Pattan a barka,
Nyílik a nárcisz.
Aranyeső és ibolya,
Az út mentén virít.
Közeleg a húsvét,
Jön a locsolkodás.
Azután a lányoknak,
A náthás megfázás.
Vödörből locsolnak,
Vagy szódás üveggel.
Csak ezután büszkélkednek,
Az illatos kölnivel.
Ez a fiuk napja,
Mennek lánynézőbe.
Majd néhány hét múlva,
Leánykérőbe.
Csinosak ilyenkor
Lányok és asszonyok.
Asztalra kerülnek,
Jobbnál jobb falatok.
De azért a húsvéti
Sonka az igazi.
Festett hímes tojás,
Kalács, s bor illeti.
Templomban szenteljük,
E mennyei mannát.
Isten áldásával,
Fogyasztjuk e lakomát.

Búcsúzás

Sűrű könnyű áztatja bánatos arcomat.
Úgy folyik a könnyem, mint patak ha megárad.
Sűrű sötét felhők takarják az eget szüntelen,
Bennem a bánat ereje terül el mértéktelen.
Mérhetetlen fájdalom, amit bent hordozok.
Melytől sajnós évek óta szabadulni nem tudok.
Magányos szívemnek nincs igazán gyógyír,
Addig fáj belülről amíg pulzálni bír.
Majd ha egyszer elfárad és megáll.
Talán megnyugszok, mert nem kell kínlódní már.
A szabadság madara felröppen fölöttem.
Ahogy lelkem kiszáll, körözve felettem.
Visszanézve életemre elmondhatom csendben,
Kedvesem a legrosszabbkor hagyott engem cserben.
Pedig mennyit kérleltem, s könyörögtem néki.
Tegyük rendbe életünket és ne vitázzunk többé.
De hiába a szavak, a sok-sok kérlelés,
Megunt, elfordult, ezért viselkedik így.
Semmit nem kérek, hisz nincs hozzá jogom.
Fogadd hát a búcsúmat:
Légy boldog, te félkegyelmű bolond!

Ígéret

Rabod lettem te kis pimasz.
Harcolni ellene tudom sovány vigasz.
Tedd hát boldoggá szerelmes szívemet,
Én pedig cserébe egész életedet.
Ha ügyes vagy és megbecsülsz,
Csalódní bennem soha nem kényszerülsz.
Utolsó erőmíg küzdök majd érted.
Ha te is akarod, hogy boldog legyen élted.

Intelem

Két szép szemed oly bánatos,
A félelem ül benne.
Pedig az életed ennél
Sokkal boldogabb lehetne.
Találd meg az életben
A rengeteg szépséget!
S tedd össze a kezéd,
Hogy van egy társad néked.
Féltőn és óvón vigyáz ő reád.
Becsüld meg és tedd vidámmá a napját!
Meglátod a jövő idő

Gyógyírt hoz fájdalmadra.
S mikor legkevésbé számítasz rá,
Boldog leszel a világban.
Akit majd párodul hozzád rendel az ég,
Öleld magadhoz és szorítsd a kezét!

Bíztatás

Szemüveged mögött látom két szép szemed.
Szívemben közben valami különöset érzek.
A szemed csillog, s tele életörömmel.
Melyet ép ésszel én még nem érek fel.
Tekinteted rám emeled féltőn és biztatón.
Mintha azt mondanád: én egy jó tündér vagyok.
Az is vagy! Ezt nem vontam kétségbe.
Csupán saját érzelmeim nincsenek még rendbe.
Szívem ajtaját széttártam feléd.
Csak arra várok, hogy szépen csendben belépj.
Egy hűséges szív vár, ne fuss el előle!
Légy merész és akarj boldognak lenni!
Egy szerelmes nő karja közt lassan megpihenni.

Barátnőm: Anikó

Egy csöndes nyári este,
Megláttalak téged.
Arcod meggyötört volt,
Szemed viszont kéklett.
Édesanyádról gondoskodtál éppen.
Amint a szobába halkán beléptem.
Ahogyan lassan teltek a napok,
Szorosabbra fonódott a barátságunk.
Sorsunk közös állomása,
Összekovácsolt bennünket.
Így őrzöm meg örökre,
Gyönyörű szép emléked.
Örömömre szolgál,
Hogy barátnőmnek szólíthatlak téged,
Hisz sorsvonalunk oly sebezhető.
S elszakíthat bennünket az élet.
A jó Istentől azt kívánom:
Óvjon téged szüntelen.
S ha megfakul az emlékem,
Gondolj reám szívesen!

Csanyik, 2005.

Ábrándozás

Munkaidőd leteltével haza indulsz csendesen.
Magad mögött kaput zárva lépted zaja elpihen.
Fájó szívem sír, rí, zokog. Miért hagysz itt kedvesem?
De te ezt már nem hallhatod, tova tűntél előlem.
Madarak a fák ágain panaszosan éneklik.
Ha szeretne, nem hagyna itt, kár is érte búsulni.
Csak a szívem ne sajogna, ne lüktetne szüntelen.
Majd kiszakad a helyéből, szúr és feszít végtelen.
Pedig csak egy szavad kéne, hogy megszűnjék a fájdalom.
Nagyon szeretsz s velem maradsz, mert benned is van vonzalom.
Simogató hangod jó hatással van rám.
Kacagásod ha hallom, lelkem is újul már.
Szobácskádba ha belépek, érződik a szeretet.
A berendezés után, személyiséged.
Gyönyörűek a virágaid, melyeket te nevelsz.
Lombtrágya helyett szeretettel éltetsz.
Meghálálják ők is a féltő gondoskodást,
Én is örülnék, ha gondot viselnél rám!

Darabokra törted a szívem

Darabokra törted az emlékeim,
Mint egy kristály pohár.
Már nem várok rád mint eddig én,
Hisz elmúlt a varázs.
Nem az fáj, hogy elköszöntél.
Vagy indok nélkül távoztál.
Már nincs oly szép a naplemente,
S nem dalolnak a madarak sem.
Lesz még idő, mikor sírva jönnél.
Mikor mindenkitől magadra maradsz.
De szívemben a jéghegy csúcsán,
Nem lesz már többé tavasz.
Mert két szív olyan kincs
Mely ha egymáshoz hív,
Tőle drágább nincs.

Korlátozó szegénység

Nálam a szegénység minden napos vendég,
Mintha minden jóból kitagadott lennék.
Egyszer ruhám nincs, máskor ennivalóm.
Tűzifa is kéne, de cipő sincs lábamon.
Üres a pénztárcám, gyűlik a sok számla.
Házamon a tetőt a szél bontogatja.
Eltörött a vízcsap nincs ki megjavítsa,
A meglazult csempét nincs ki felragassza.
Így tengetem életem minden nap egyedül,

A kívánságom talán egyszer majd teljesül.
Gondtalanul élném én is az életem,
Ha valaki gondoskodna mindenről helyettem.
A viharfelhők fejem fölül messze repülnének.
Szomorúságomnak ez vethetne véget.
Édes valóság lenne mi velem történik,
Ha egy rokon rólam gondoskodik.
Nem várok én sokat, csak egy kis törődést.
Hogy enyhítsem szívem fájó gyötrődését.

Addig nincs nékem éjjelem-nappalom,
Míg a magányt magamba hordozom.
Szegénység nem állhat többé az utamba.
Hogyha valaki a gondomat megoldja.

Báró

Van nékem egy kutyám báró a neve.
Ha kimegyek hozzá, vár rám nevetve.
Olyan melegség van kutyai szemében.
Sok ember irigykedne, ha ilyet érezhetne.
Fogócskázik, bújócskázik, táncol is ha kell.
Örömét leli mindenben, szeretete átölel.

Tengeri sün

Tengerparton sétálván,
Tengeri sünt meglátván
Örül szívem, lelkem.
Hisz az alföldön eddig,
Csak földi sünt figyeltem.
Óriási a különbség,
Fekete tüskéje szép.
Boldogan haza hoznám,
Másoknak is megmutatnám.
Hogy milyen különleges,
Ó de csoda szép.

Jégvirág

A kis madár ha dalol, elhangzik messzire.
Szíved bármennyire fáj, nem hallja senki sem.
Megpróbálunk reménykedni, s új utakat keresni.
Emléked és a fájdalomat nem lehet kitörölni.
Mégfakul az emlék, elfárad a testünk.
Szívünk ha szerelmes új csapdába esünk.
Kár is annyit fogadkozni, hisz felesleges minden.
Egy boldog szerelmet nem pótol semmi sem.

Valamikor boldog voltam,
Mosolyogva és kacagva jártam.
Az óta a tavasz helyett szívemben
Már csak jégvirág van.

Éjfél után

Sötét éjszaka van
Mindenki alszik már.
Éjfél is elmúlt,
S a hold magasán jár.
Csak a szívem tud,
Vadul kalapálni.
Annyira óhajt téged,
Nem tud megpihenni.
Nyugtatgatom ahogy tudom,
Ám kudarcot vallok.
Mert a saját szívemnek,
Parancsolni nem tudok.
Talán ha tapasztaltabb lennék,
Boldogulnék vele.
Kevesen csábítottak el,
Így nem volt szükség erre.

A kereszt súlya

Életemnek talán legszebb éveiben járok,
Mégis könnyes szemmel most is csak rád várok.
Elmém mindig lázad szívem pedig sajog.
Míg mások boldogok, én csak búsulok.
Már nem a gyalázatos élet az ami fáj.
Hanem a búskomorság madara telepszik rám.
Próbálom el üzni mégsem megy messzire,
Vállamon pihenve jól be van fészkelve.
Nem kért tőlem szállást, mégis itt tolláskodik.
Súlya nagyon nehéz mely a földbe taszít.
Mindenkinek van egy keresztje, melyet cipelnie kell.
De az én kereszttem mikor veszik el?

Falevél

Úgy játszol szívemmel mint szél a falevéllél.
Előbb boldoggá teszel, aztán meg lelépel.
A szél a falevelet letépi a fáról.
Szelíden repteti, forgatja, pörgeti.
Aztán ha megunja a földre leteszi.
Sorsára hagyja hisz nem felel ő érte.
Hogy a falevél egy keringőre kérte.
Te sem ígértél semmit, bár bíztam benne.
Hogy megállapodsz mellettem, s boldog leszel velem.
Egy boldog szerelemnek ó de nagy az ára.
Ha újra rátalálok, vigyázni fogok rája.

A szabadság madara

Sötét az éjszaka, s én egyedül vagyok.
Akár a prérifarkas, kit a falka hátra hagyott.
Menekülnék, ám már késő.
Sötétbe burkolózott itt a földgömb.
Hiába tekintek bele az éjszakába,
Senkit nem találok, ezért vagyok ily árva.
Nem panaszkodom, hisz nem vallana rám.
Folyton rám telepszik e szomorú magány.
A világon él valaki, kinek szíve lángol.
De ígérem, ha erőm marad, megtalálom bárhol.
Olyan jó mikor valaki érzéssel simogat.
Mint tavaszi szellő, frissít és megnyugtat.
Szeretnék érezni én is szeretetet,
Átélni a simogatás adta szárnyaló végtelent.
Irigylem a madarakat, hogy piheként siklanak.
Csak a súlytalanság s egy meghitt pillanat.
Odafenn a levegőben uralják a tájat,
Ezért hívják őket a szabadság madarának.

Kincs ami nincs

Hiába van ágyad, gyönyörű palotád.
Ha nincs kivel megoszad szíved nagy magányát.
Esténként egyedül fekszel az ágyadon,
E közben lelkedben dül a nagy fájdalom.
Hiába vagy szép, csinosan feltűnő.
Az eszed is jól vág, mégis van bökkenő.
Nem találsz egy igaz társra,
Ki okos és megértő.
Szíve szerelmével kényeztethetne ő.
Te is vágyakozol akár egy kis gyerek,
Kinek a játékot még nem vásárolták meg.
Magadba fojtod kitörő bánatod.
Pedig tudod, hogy megbetegíti a lelked,
Ha magadban hordozod!

Útvesztőben

Ha összeomlik körülötted a felépített játék vár.
Úgy érzed minden felesleges, minden hiába már.
Hozzá nyúlsz az italhoz, vagy akár a droghoz.
Mintha ezek megoldást hoznának az életedbe most.
De csak futó ámítás, önbecsapás ez.
Mert ha lelkileg meggyengülsz, egy útvesztőben
Kis madárként csak egyedül szenvedsz.
Próbálj meg talpra állni, önmagadon erőt venni.
Hidd el azt, hogy szép az élet.
Csak keresd, s vedd észre a szépséget!

Fiatalság

Ma még itt vagy velem, kacagsz s vidám vagy.
A múlton elmerengünk, milyen csapodár vagy.
Örülj életed hátra levő részének!
Sok barát és rokon, talán nem éri ezt meg.
Elég egy pillanat, s oda lesz az álom.
Szertefoszlik minden, én csak ezt sajnálom.
Boldognak hitt életünk búskomorra válik.
Ami eddig szép volt, lassan megváltozik.
Idő múlásával ráncos lesz az arcunk.
Kevés a mosolyunk, annál több a gondunk.
Hajunk ezüstbe pompázik, s belepi az őszi dér.
Vigyázz! Az ifjúságod mindennél többet ér!

Imádság

Él egy gyermek, fáj a lába.
Kérlek Jézus! Nézz le rája!
Nem tud labda után futni,
Csak anyakézben kapaszkodni.
Segíts rajta szépen kérlek!
Had futkosson ez a gyermek.
Ne legyen majd kirekesztett,
Ha körül veszi gyerek sereg.
Most még pici vidám gyerek.
De ahogy nő, szégyenkezhethet.
Gyógyítsd meg hát fájós lábát!
Futva kergesse a labdát.

Körhinta

Valamikor életedben
Te is fogsz majd sírni.
Párnádba arcod fúrva
Könnyedet titkolni.
Ne hidd, hogy a te szívedet
A bánat nem támadja meg.
Most még kinevetsz,
De ha csalódní fogsz
Talán engem keresel meg elsőnek.
Mert ahol bánat van,
Ott teremnek könnyek.
Ez által lesznek
Mélyek az érzések.
Csalódní megtanulsz
Ám feledni soha.
Az élet örök körforgás,
S nem állhat meg soha.

Csalódnás

Ha engedted hogy megszeresselek.
Hát hagyd, hogy tartsalak is meg!
Akkor mondasz búcsút mikor fáj?
Szívem a bánattól össze-vissza kalapál.
Mond, miért adtál reményt és oly sok álmot?
Ha másnál keresed a boldogságot.
Nem kellett volna csábítani engem,
Most nem zokogna érted ennyire a lelkem.
Fájó szívemmel mit tudjak csinálni?
Hogy faképnél hagytál, ne tudjon úgy fájni.
Te csak nevetsz ezen és gúnyolódsz.
Nem számítva arra, egyszer te is ide jutsz.

Felszakított seb

Múló percek csupán
Mit veled tölthetek.
Mégis új világot
Mutatok be te neked.
Sorsomról mesélek
Szépet és rosszakat.
Így mutatva néked
Meggyötört sorsokat.
Jól esik a kedvességed,
Megfontolt biztató szavad.

Háttérbe szorítva ezzel
A felejthetetlen múltamat.
Fájó sebet szakítok fel,
Ahányszor vissza gondolok.
Sajnos a múlt emlékétől
Szabadulni nem tudok.

Már nem fáj

Már nem fáj, ha kigúnyolnak engemet.
Hátam mögött összesűgva, kinevetnek emberek.
Nem tudják, hogy sorsunk útján sorba van a házunk.
Ma én tűnök elesettnek, de nem érzik ha veszély leselkedik rájuk.
Pedig a sors oly kegyetlen, olyan mint az átok.
Akkor sújt váratlanul, mikor biztonságban állunk.
Boldog vagy és gondtalanul élsz az élet tengerén.
Ám tájfunként megérkezve, villámként csap beléd.
Oda lesz a békességed, felépített várad.
Mert ne feledd: hogy te neked is
A sorban benne van a házad.!

Italozás

Este van, este van. Ki-ki bent a házban.
Ilyen későn már a kocsma is zárva van.
Néhány házból kihallatszik a szóváltások zaja.
Ilyenkor menekül a gyerekek hada.
Repül a tányér, az után egy pohár.
Elcsattan egy pofon és a kéz megáll.
Az ital tönkre tesz számtalan életet.
Ezt még a szegénység sem állíthatja meg.
Nincs ennivaló, ital mégis kerül.
A gyerekek szenvednek ettől szüntelenül.
Ha nincs pénz, van hitel!
A fizetés egy része ide vándorol el.

Idáig jutottunk

Kimegyek a temetőbe,
Ráülök egy gránit kőre.
Elgondolom mennyi halott,
S hány év amíg ide jutott.
Szebbnél szebb sírkövek,
Alattuk van egy test.
Kit élete során
Vajon megbecsültek?
Vagy csak giccs az egész.

Hogy fontos volt-e számukra?
Amíg élt szegény
Senki, szóra sem méltatta.
Miért a pompa, miért a drágakő?
Ha élete során nem volt
Megbecsülve Ő!

Tanárnőmnek

Volt egy tanárnőm
Jobb volt az anyámnál.
Törődött velem,
S szigorú volt hozzám.
Tudta, hogy többre
Vagyok én képes.
Az ötös jegyért
Nagyon megszenvesztett.
Tőle jól esett
Még a dorgálás is.
S tudta: jóra tanít!
Máig is örülnék,
Ha nevelgetne engem.
De az iskolapadhoz,
Túl koros lettem.

Baráti tanács

Ha kell egy jó barát, én mindig itt vagyok.
Ha kell egy jó tanács, tőlem megkapod.
Ne hidd, hogy én mindent tudok.
De sokszor én is jókat mondok.
Nem kell ahhoz egyetem, hogy az ember okos legyen.
Forgassad a napi lapot, néha néhány kéziratot!
Járj nyitott szemmel a világban.
Nagy fülekkel az utcákban.
Rád is ragad egy kis tudás.
Bár már nem vagy kis iskolás.
Az élet a legjobb iskola,
A tanácsom: Te is járj oda!

Mások meghitt boldogsága

Egy gerlepárt figyeltem ma éppen.
Villanydróton ülve udvaroltak szépen.
Turbékoltak egymásnak,
Csókolóztak csendben.
Ilyen megfigyelést manapság nem tettem.

Háttérben a kék ég,
Tűzött rájuk a nap.
Boldogságuk néhány percre
Rám is átragadt.
Jó érzés volt látni,
Hogy ők ketten boldogok.
Kutyám csendre intve,
Magam is hallgatok.

A hangya

Szikla szirten állva lenézek a mélybe.
Onnan távolabbra a ködös messzeségbe.
Felszakad egy sóhaj, mely mélyről jött nagyon.
E szirten állva, oly picinyke vagyok.
Egy porszem vagyok csupán az élet mezején.
Mégis élek, lélegzek és érzek én.
Hozzám képest a hangya, oly piciny kis állat.
Érzések területén vajon ők hogyan állnak?
Ugyan úgy örülnek, sírnak vagy vágynak?
Mert erről az emberek ma még mit sem tudnak.

Igaz barát

Írok neked verset, egy szeretet teljest.
Bíztatlak szavammal és a verseimmel.
Bár nekem sem könnyű, de ez tart lelkülettel.
Az, az egy-két szó oly sokat tehet.
Fuldokló embernek, kinek ez mindenséget jelent.
Arra kérlek: bízzál! És várd a holnapot!
Hisz esős idő után értékeled a szép napot.
Fénylő sugarával ha átölel téged.
Szívedben is megindul mindenféle ihlet.
Tudsz már kacagni, dalolni és sírni.
Ezért érdemes volt e verset is megírni.

Ne feledd!

Minden elmúlik egyszer,
Ha tova tűnik a nyár.
Fáradt szívünk egyszer
Valakit vissza vár.
Átéled a csalódást,
Átérsz a vágyat.
Egyik szemed mosolyog,
Míg másikat könnyű áztat.
Ne tudd meg soha,

Hogy a szív is fájhat.
A legédesebb szerelem
Csalódást okozhat.
Ne add fel soha a reményt!
Mert ne feledd: csak egyszer élsz!

Keresztet cipelek

Keresztet cipelek többet is egyszerre,
Le kellene tenni őket egy jó helyre.
A boldogságot nem keresem,
Lemondtam már róla.
Szerelmedért sokat vívtam,
Eldobom a sutba.
Pedig mennyi verítékem,
Tapad e munkához.
Nem rágódok már a múlton,
Hisz kárba veszett minden.
Itt felejtett fényképedre,
Rá folyik a könnyem.
A sok évet én rászántam,
De megbántam ezerszer.
Egészségem cserben hagyott,
Betegségbe bele hajszolt,
Csak ez fáj úgy nékem.

Egyszer véget ér

Ha már nincs célod és túl érsz a bérceken.
Tűzz ki új dolgokat, mit az életben megtehetsz!
Mert ha nincs reményed, vagy elveszítesz mindent.
Kudarcra ítélve tengeted életed.
Nincs miért küzdeni, nincs miért felkelni.
Nem várod a holnapot, mely jobbat tud nyújtani.
Munkádban örököd soha nem találod.
Családod körében nincs biztonságod.
Innen kezdve menekülés számodra az élet.
Folyton arra készülsz, hogyan érjen véget.

Meditálás

Keserű az életünk, keserű de mégis szép.
Mikor eszünkbe jut egy régi szép emlék.
Lehet hogy csak pár pillanat volt csupán az egész.
Mégis jó rágondolni, így emléke el nem vész.
Feltűnnek az emlék-képek, talán egy kézfogás.
Önmagában mégis oly szép, s nem veszi el senki már.

Rengeteg emlék van, mit lelkünkben hordunk.
Mikor bajba jutunk, ebből táplálkozunk.
Szellemi táplálék épp oly fontos lehet.
Akár a testi, mely nélkül nincs élet.

Búcsú a világtól

Volt időszak amikor még boldog voltam én is.
Amikor a szikrázó nap kíséretett végig.
Utam során boldog voltam, tudtam még kacagni.
Tudtam én a virágok közt mosolyogva járni.
Elrepültek már az évek, megöszültem én is.
Elmerengek az életemen, hogy boldog voltam mégis.
Sok-sok bánat leselkedett utam során én rám.
Sorsvonalam megkerülve, elfogadtam némán.
Olyankor egy boldog óra igen ritka vendég.
Mintha még az Égiek is ellenemre tennék.
Nem csüggedek és nem panaszkodom.
Hisz nem segít a könny a múltamon.
Emelt fővel folytatom tovább.
Boldog élet szép jó éjszakát.

Rossz döntések

A szívünk olyan kicsi, a bánat meg hatalmas.
Hogy hogyan fér el benne, örök kérdés marad.
A könnyem ha folyik, soha nem fogy el.
Mintha szökőkút táplálná, így tölti fel.
Vajon megteszünk mindent annak érdekében,
Hogy tönkre ment életünk szebb mederbe térjen?
Vagy súlyosbítjuk azzal, hogy még jobban elrontjuk,
Veszélybe sodorva ezzel a családunk?
Van-e bennünk felelősség, vagy átruházzuk másra?
Könnyebb másokat hibáztatni, mint bevallani:
Rossz döntéseket hozunk sorra.

Öröm és bánat

Volt egyszer egy elvarázsolt nyár.
Boldogok voltunk mint a gerlepár.
Úgy örültem, hogy megtaláltalak.
Az örömtől a szívem szétszakad.
Repültek a nappalok veled.
Meg szépültem mint a kikelet.
Aztán jött az élet pofonja,
Láttalak egy lánnyal karolva.
Titkoltad a viszonyt előttem,

Azt hitted, én ennek bedőltem.
Ha nem szeretsz, hát miért vagy még itt?
Ott a másik! Te rád vár, csak ints!
Búcsúzóul azt kívánom néked,
Virág nyíljon ott, ahová lépsz.
És a szíved kinek oda adod.
Szeressen majd úgy, ahogyan én.

Második házasság

Halványkék ruhában láttalak meg téged.
Fátylad hófehér volt, a szemed pedig kékllett.
Menyasszonyi ruhád le ér a bokádig.
Szemed pedig könnyes, tudom nem sokáig.
Templom előtt állva, akár a királynő.
Nővéremet látom, épp most menyasszony Ő.
Fodros a ruhája, nagy a bokrétája.
Menyasszonyi csokra rózsából kirakva,
Megindul a násznép lassan a templomba.
Aztán a menyasszony, vőlegényt karolva.
Hangzik nászinduló, szól a fogadkozás.
Mindenki gratulál: szeressétek egymást!
Bíztatólag nézünk az ifjú házásokra.
Reméljük boldog lesz ezután az útja.

Mónikának

Ragyogjon rátok
A boldogság csillaga.
Az élet vigasztaljon
Minden bánatodban.
Szeretetben hiányt
Soha ne szenvedj.
A családi kassza
Ne legyen soha üres.
Kárpótoljon mindent
A családi fészek.
Hol boldogságban
Legyen mindig részed.

Álmaid őrzője

Késő van, s már a hold ragyog fenn az égen.
Sápadt fényénél csillagok vibrálnak az éjben.
Lehet hogy már alszol, ám legyen álmod édes.
Azt hogy szeretlek, a hajnali szél dúdolja el néked.
Csillagfényes éjszakán fejed párnádon pihen már.

Simogató két kezem, az arcodon megpihen.
Ködfátyolon keresztül érzed jelenlétem.
Tudod, hogy szeretettel vigyázok rád éppen.
Lidércnyomásos álmod messze űzöm én.
Amíg te alszol ébren őrködök,
S vigyázok rád én!

Szélrózsa

Gondolatvilágom oly sebesen robog.
Akár a hurrikán, mely nem hagy csak romot.
Szárnyal és repül akár a szélrózsa.
Melyet felkap a szél, s ki tudja hová sodorja.
Így sodródok én is az élet tengerén.
Hogy mikor merülök el, nem tudhatom én.
Erőt vesz rajtam a pánikhangulat.
De nézd! Kifogtam egy szép aranyhalat.
Maradt egy kívánságom, talán teljesíti azt.
Boldog legyek végig, míg bennem élet marad.

Álmos vagyok

Átvirrasztott éjszakák, kialvatlan szemek.
Mostanában engem ezek jellemeznek.
Gyűröm a párnámat s forgolódok sokat.
Ébren töltöm én az éjszakáimat.
Az álomtündér messze elkerül.
Csak a fáradságot hagyja itt egyedül.

Egy kemény éjszaka

Egy késő őszi este szobádba bemenve,
Oktalan dolgot vettél a fejedbe.
Gyógyszeres üvegből vettél ki néhányat.
Majd meggondolatlanul gyomrodba zártad.
Ezután ajtóstul jöttél a szobámba,
Vele együtt akartál feküdni az ágyba.
Ám az ajtó sarka erősebb volt nálad,
Fejed félre húzott s akadozott a lábad.
Hobós fejed rossz volt így látni.
Főként, hogy nem tudtál az ágyig vánszorogni.
Rövid idő múlva jött érted a mentő.
A szomszédok figyelték, miért e hajcihő?
Kórházban töltöttél egy kemény éjszakát.
Hol a szitkok sora hagyta el a szád sarkát.
Másnap ebéd nélkül haza is engedtek.
Biztosan azért, ne menj oda többet.

Tizennyolc év alatt nem jött meg az eszed?
Ilyen butaságot csak gyerek ésszel tesznek!
Kemény lecke volt ez, az élettől neked.
Légy megfontoltabb, hisz én úgy neveltelek!

A bánat súlya

Lelked ha fáj, nem hallja senki sem.
Ha ápolatlan vagy, mindenki felfigyel.
Hiába cipeled súlyos bánatodat.
Roskadozol alatta, míg végül bele szakadsz.
Ha rád néz valaki s ápoltnak tűnsz.
Nem veszik észre a némán szenvedőt.
Csak akkor súgnak össze, ha már kész a baj.
Mikor nincs visszaút, s a koporsó takar.

Bírósági válasz

Édesapád kicsi fiam egy alattomos féreg.
Settenkedve, lopakodva körül rajong téged.
Mások előtt hazudozva szeretetet színlel.
S figyeli, hogy hazugsággal kivel mit hitet el.
Aztán mint a kígyó, levedli a bőrét.
Ekkor mutatja meg a foga fehérjét.
Ordibál, kiabál, minden vagy: csak jó nem.
De csak azért, mert nem vágysz hazafelé tőlem.
Talán egy lotyóhoz kéne ragaszkodni?
S nem édesanyáddal több időt tölteni?
Azért, mert elváltunk: a fiam maradtál.
Kitartásom a végsőkig mindig melletted áll.

Milyen az?

Milyen az, mikor a fának letépik virágát?
Milyen az, mikor más csókolja az ember társát?
Milyen az, mikor egy anyától elveszik gyermekét?
Miért van az, hogy sötét felhők takarják az ég kékjét?
Miért fáj úgy, ha a munkát kiveszik kezedből?
Miért fáj úgy, ha alaptalan megfosztanak becsületedtől.
Miért fáj úgy, ha elveszítesz egy drága édesanyát.
Ha bánat közepedte nem süt a nap reád?
Pedig ott az égen ő ugyan úgy ragyog.
Gondjaidba temetkezve nem látod meg ott.
Holdkórosként járod utad kanyargós ösvényeit,
A fontos dolgok elvesztik igazi értékeit.

Csalódott szív

Csalódott a szívem,
Csalódott a lelkem.
Miért tudtál oly sok mindent,
Ígérgetni nekem?
Én vagyok a hibás,
Hogy megbízok benned.
Igaznak hitt szavad
Lesz az örök végzet.
Miért jöttél az utamba?
Mentél volna máshoz!
Az érzéseim ne hasonítsd
Feltűnt szivárványhoz!
Az érzésem valódi,
Míg a tied hazugság.
Becsapsz és hazudsz,
Hogy nem kell senki más.
Lépj ki az életemből,
Menj most utadra!
Hagyd békén a szívem,
Ne taposs tovább rajta!

Fásultság

Az emberek ártatlanul bemocskolnak engem.
Pedig soha senkinek én még nem vétettem.
Irgylik, hogy élek még s egyedül járok?
Azt nem látják hogy helyemet, sehol sem találok.
Nem érdekel senki múltja, még a saját jövőm sem.
Csak az, hogy békén hagyjon mindenki.
S magányosan, búskomoran tengetem az életem.

Református templomunk

Van a településen egy fa tornyú
Református templomunk.
Amely igen régi.
1748-ban épült, de ma is virít.
Bár megsüllyedt egy kicsit.
Büszkesége a falunak,
Hisz kevés van belőle
S az idő vasfoga,
Nem tette még tönkre.
Sok mindent kibírt,
Háborút és békét.
Mert a történelem
Bennünket sem kímélt.

Ő mégis áll büszkén, egyenesen.
Mintha így dacolna
Mindezekkel szemben.

Ne felejts el emlékezni

Volt egy szép életem,
Hogy nagy családban élhettem.
Volt nékem egy apukám,
Hozzá csinos anyukám.
Így éltünk mi sokáig,
Emléke úgy elborít.
Nádfedeles kis házunk,
Hangos a nótától.
Dolgos kezek szépítették,
Virágokkal beültették.
Mesebeli ez a fészek,
A hét ember ide tért meg.
Boldog volt a mi világunk,
Pedig sokban nem dúskáltunk.
Megbecsültük ami volt,
Az almát vagy a zöld diót.
Így éltük az életünk,
Mely másoknak nem sikerült.

Vízesés

Vízesés a távolban, emberi szem nem látja.
Sűrű falomb takarja és a domb nagy csúcsa.
A vízesés zúgása elhallik messzire.
Ám ha szíved sajog, nem hallja senki sem.
Gyönyörű a zuhatag erős csobbanása.
Az apró vízcseppet habosra kavarja.
Csiszolja a követ, s éltet sok állatot.
A zöld növénynek éltető életnedvet adott.
A vízpermetet a szél arcunkba fújja,
A nap fénysugara megtörlik rajta.
Lenn a mélyben a halak vígan játszadoznak.
Így köszöntve a természetet,
Hisz ők is benne vannak.

Telihold

Az éjszaka csendjében csak kutyák ugatnak,
Felettük a telihold világít búsan.
Az ember fia alszik, csend honol közöttük.
Az én szívem vadul ver, nem pihenve köztük.
Sem éjjelem, sem nappalom nincs már én nekem.
A bánat virágából sok jutott ki nekem.
Egyedül tengetem sivár kis életem.
Hogyan változtassak? Nem súgják meg nekem.
Tanács kerül bőven. Ám mi haszna?
Ha az életben az ember alkalmazni nem tudja.
Költözz össze valakivel, s nem leszel egyedül.
Csakhogy a gyakorlatban ez nem mindig sikerül.
Mardosó bánatommal így magam maradok.
Felettem az égen vicsorog a telihold.

Mennyire szenvedek

Már nem fáj, ha nyomoréknak
Titulálnak engemet.
Már az sem fáj, ha
Két szemembe hazugnak neveznek.
Igaz, bottal járok.
Vakvezető kutyát nem tartok.
Hogy egyszerűen viselkedek.
Sok embert ez zavar meg.
Nem tudják hogy a test,
Mennyire tud fájni.
Mosolytól csillogó szem,
Oly nagyon tud sírni.
Nem kell másnak tudni,
Mennyire szenvedek.
Hogy fájó lábaimmal,
Útra kelni nem merek.
Azt mondják, hogy
Emberek közt
Kellene hogy járjak.
De azért, hogy meg ne szóljanak
Elvonulok magamnak.
Szobám sötét zugában
Éldegélek magamban.

Film

Megnéztem egy sorozatot,
Melytől agyam szikrát kapott.
Lepörgettem az életem,
Aztán le is töröltem.
A sorozat is arról szól,
Ami minden nap megvalósul.
A sok hiány, a vádaskodás.
Azután a megbocsátás.
Szép az élet, de élni is szép.
Csak legyen mindig kiért, s miért.

Árvácska

Nincsen nékem sem apám, sem anyám.
Az sincs aki felfigyeljen én reám.
Az utca nevelt engem, ott is kaptam enni.
Lábamra cipőt, testemre ruhát: nem varratott senki.
Az őszi hideg esőben pucéran a lábam.
Hömpölyög a víz habosan, mossa a bokámat.
Hátamat is veri, mintha vessző lenne.
Úgy sajog a húsom, szinte sírok bele.
Mások nagy kabátban és cipőben fáznak.
Rajtam egy kis ing van, az is elhasználtan.
Az esőcseppekkel elvegyül a könnyem.
Mely arcomon folyik, így nem látja senki sem.
De ne is lássák, ne sajnáljon senki.
Hogy nincs családom, nem vigasztal senkit.

Volt egy leány

Volt egy leány, árva leány.
Nem szerette senki.
Bármit is tett, kinevették.
Kigúnyolták végig.
Úgy érezte ennél szörnyűbb,
Nem lehet már semmi.
Sírdogált Ő éjjel-nappal,
Vele nem törődött senki.
Mond meg Isten: miért éljek?
Az emberek közt rossz vagyok.
Senki nem értékelt,
Senki rám nem figyel.
Vessünk véget e rút világnak,
Ha részemre jobbat nem tartogat.
Fáradt szívem hozzád vágyik,
Megpihenni csendesen.
A földi élet nagyon pazar,
De nem boldogít semmi sem.

Természeti csoda

Csodálatos felhők
Borítják az eget.
Eső után vagyunk
Ennél szebb nem is lehet.
A színek összhangja
Ötvözi a tájat.
Ennél szebb látványt,
A szem csak ritkán láthat.
A kék felhők fölött
Sárgállik a napfény.
Foltokban, mintha ecsettel
Elhúzza lennék.
Páratlan e szépség
S igen üde látvány.
Feledtetve a zivatart,
Mely nagy kárt csinált már.
A természet arca
Minden nap más és más.
Csupán figyelni kell,
Ugyan úgy mint egymást.

Rózsaszál

A hajnal még bimbóként éri el a rózsát.
Ahogy a nap felkel, bontogatja szirmát.
Kivételes illatát most már érezhetjük.
Sziromlevele közt egy harmatcseppet felfedezhetünk.
Szikrázik a napfényben, olyan mint a gyémánt.
Melyet puha ágyként a sok szirom ölel át.
Szikrázó fénye elvakít, ám olyan mint egy szivárvány.
Délben teljesen kinyílik, majd szirmát összehúzza
Jó éjszakát kíván.

Gyermekáldás

Fogantatástól kezdve,
Hordozlak testembe.
Vigyázva arra,
Hogy semmi baj ne érjen.
Ahogyan növekszel,
Hányingert okozva.
Hasamat rugdosva,
Fészkelődöl éppen.
A szülőszobánál
Mindketten félünk.
Egymásért aggódva

Segítséget kérünk.
Orvosok, nővérek,
Sürögnek körülöttünk.
Rövid idő múlva
Meg is született.
Ám köszönés helyett
Hangosan bömböltél.

Játszótér

Játszótéren homokozva játszanak a gyerekek.
Kis lapáttal a kezükben fejbe is vernek egyet.
Ordít, visít a kis lurkó, szalad az anyjához.
Sírást hallva édesanyja, fut a kisfiához.
Félúton találkozva ölbe veszi gyermekét.
Simogatva, puszilgatva vigasztalja a csemetét.
Megnyugszik a pici lurkó, biztonságot érezve.
Leteszi, s a gyerek visszamegy a homokozó gödörbe.

Vitorlás

Égetően süt le nyári nap sugara,
A báránnyelűk közül a kis vitorlásra.
A tihanyi révnél szálltunk mi hajóra.
Az admirálissal, ki a vitorlást hozta.
Vitorlát bontva bele kap a szél,
Siklik a kis hajó a Balaton vizén.
Gyönyörű az idő és csodás a látvány.
Távol, egy vitorlás verseny kezdete szép látvány.
Számptalan kis kalózhajó, színes vitorlakkal
A bójánál fordulnak éppen, melyet majd felnyársal.

Hajó a tengeren

Egymagam vagyok az élet tengerén.
Magamra maradtam, mint hulló falevél.
Tenger hullámozása olyan mint a lélek.
Egyszer magasba emel, majd mélyre süllyeszt.
Sodor tovább és én megyek vele.
Nem tudom ott mi vár, de eltűnök csendben.
Lázadni már nem akarok, hisz erőm nincs hozzá.
Valahol partra tesz majd, akár egy teknősbékát .
Mindenki elfordult, s itt hagyott egyedül.
Mint hajó a tengeren, mely nagy viharba került.

Örökös kérdés

Miért fáj úgy, ha nem kapok sms-t?
Miért fáj, ha kérdésemre nem jön felelet?
Miért nem tud engem szeretni senki sem?
Miért fáj az életem énnékem?
Miért van a szív, ha mindig csak fáj?
Miért a gondolkodás, ha mindig nála jár.
Miért a nyári napfény, ha engem kikerül?
Miért születtem meg, ha életem félre sikerül?

Irigykedés

Kigyúltak az esti
Csillagok az égen.
Ahogy a törpék kezében
A lámpások égnek.
Szentjános-bogarak
Repkednek a fényben.
Az én szemem sarkában
Egy könnycsepp van éppen.
Bánatos a szívem,
Nem tehetek róla.
Egy kedves férfinak
Lettem imádója.
Nem tudtam,
Hogy a szerelem
Ennyire tud fájni.
Megtanultam mosolyogva,
Könnyes szemmel járni.
Mások oly boldogok
Irigylem is őket.
Szívem nekem is van,
De boldognak lenni
Mégsem sikerülhet.

Pletykálkodás

Az asszonyok pletykálkodnak,
Ezzel másnak kárt okoznak.
Olyan buták, s nem érik fel.
Hogy sok család így megy széjjel.
Csak azért, hogy téma legyen,
Rossz hírbe hoznak engem.
Valótlan dolgot állítanak.
Kérdésemre pironkodnak.
Belül ők még gyerekek,
Hiába felnőttek, s férjezettek.

Szegény gazdagok

Mindenki pénzről álmodik.
Luxus autó, pazar lakás.
Ám hogy mögötte mi lakozik,
Csak kevesen tudják.
Mindenki gazdag akar lenni,
De a szegény néha gazdagabb.
Ő boldogabb a szerény hajlékában.
Mint a gazdag, kinek palotája van.
Inkább legyen főtt krumpli az étked,
Mit jó ízűen családban eszel.
Mintsem megrakott asztal,
Hol szitkok közt a bánat átölel.
Nyugodt álmod ne zavarja hóhér.
Mint tolvajt, kit kerget az átok.
Elégedj meg szerény életeddél,
Boldog lesz a te kis világod.

Pénztelenség

Rakosgatom számláimat egymás mögé sorba,
Fő a fejem majd szét reped, agyamat butítja.
Bárhogyan is osztok, szorzok. Kevés az én pénzem.
Kilátásom sincs már arra, hogy számlámat rendezzem.
Ha egyszer elmaradsz a számla fizetéssel.
Hogy utol érde magad, nagy erőfeszítés kell.
A legtöbben megfelelni az elvárásnak nem tudunk.
Szégyenkezésünkben magunkba fordulunk.
Sajnos, csak emelik a fizetnivalót. – nem mérlegelve
Hogy hány embertől vonják el az ennivalót.
Ruhákra nem telik, a szükséges gyógyszerre sem,
Csak a számlák jönnek mindig szüntelen.

Újjászületés

Valamikor virágok közt te is fogsz majd sírni.
Amikor senki sem hall, hangosan zokogni.
Ám egy reggel új napra ébredsz.
Jön majd valaki, ki elragadóan édes.
Megváltozik ezután éjjeled, s nappalod.
Újjá születve nézed a világot.
Örömet érzel szívedben,
Nyugalmat a lelkedben.
Szívesen fürdesz ebben az érzésben.
Légy bátor és vállald önmagad!
Tanulj meg élni, hisz szerencséd elsuhan!

Elmúlt érzések

A múlton rágódni tudom nagy kár.
Hogy szótlanul elmentél, oly nagyon fáj.
Neked játék volt, nekem a valóság.
Hogy megszerettelek, ne tudja senki más.
Szeretnélek minden este karjaimba zárni.
Ölelve, csókolva csendesen élni.
Az a baj, hogy véget ér az álom.
És felébredünk majd.
Ez után jön a gyötrő kín,
Tovább álmodnánk,
De lehetőség nincs.

Nagymamám intelme

Szerelem mindig volt, szerelem mindig lesz.
Hiába is tiltják, ellenszerre nem lelsz .
Jöhet a patikus, jöhet az orvos.
Segíteni ezen ők sem tudnak most.
Nagymamám intelme ma is fülemben cseng,
Addig jó egy lánynak, míg fel nem cseperedett.
Amíg az ördög nem csap a farára,
Drága a becsület, vigyázz nagyon rája.

Kárba veszett idő

Hetek óta várok már,
Hogy beváltsd ígéreted.
Azt mondtad, hogy hamarosan
Meglátogatsz engem.
Hittem szép szavadnak,
Úgy éreztem: igazak.
Ám hamisak voltak,
S éjszakáim csúfosak.
Reggelig tele sírtam,
Sokszor a párnámat.
Így számárrá tenni egy nőt,
Férfi ember hogy tudhat?
Kérdésekre választ
Az óta sem kapok.
Csak a kárba veszett időt
Sajnálom oly nagyon.

Balatoni sátorozás

Nyarálni mentünk a Balaton partra.
Sátorban húzódtunk meg éjszakára.
Kitört a zivatar, nagy eső esett.
Reggelre a sátrat vízzel töltötte meg.
Ruhánkat szárítva teregettük széjjel
Mivel mind elázott azon az éjjel.
Kimentünk a strandra, leégtünk rendesen.
Ezután már ruhát sem kellett felvenni én nekem.
Hólyagos háttal szédült tyúk lettem.
Sebtiben gyógyszerárat kellett keresnem.
Hazafelé jövet fogadkoztunk csendben.
Sátorozni többé nem megyünk, felkészületlen.

Bánatodat hátra hagyva

Valahol egy szobor mögött,
Te is fogsz majd sírni.
Bánatodat hátra hagyva,
Búsan vissza nézni.
Vissza gondolsz a múltadra,
Ó mily buta voltam.
Hogy ezzel a szép leánnyal,
Miért szakítottam?
Az a leány azóta már
Másnak a babája.
Más karja közt alszik el,
A sötét éjszakában.
Hányja-veti a párnáját,
Ó minek is élek?
Ha annak a kedvesnek
Én már sosem kellek.

Üres szavak

Szívem ha megreped, a te hibád lesz.
Miért látogattál meg, ha többé nem jöhetsz?
Azt ígérted szeretni fogsz, s velem maradsz.
Ám üresek voltak a szavak és oly hamisak.
Azt hittem te őszinte vagy, bízhatok te benned.
Szépen szólt az ajkad hozzám, de szívemet mérgezted.
Nem gondolom, hogy idő múltán elfeledlek téged.
Emléked szívemben van, s ott marad amíg élek.

Az ibolya

Az ibolya az különleges,
Szerte a világon.
Megterem az majd mindenhol,
Igénytelen pusztaságon.
Elbújik egy rejtek zugba,
Kikandikál onnan.
Épp egy sereg gyerek
Szaladt el most ottan.
Ám az egyik figyelmes lett,
A lila ibolyára.
Oda futott gyönyörködni,
E piciny kis virágba.
Elbújik a nagy növények
Árnyékában árván.
Mégis örül mindenki,
Szerény tövére találván.

A piros alma

Zöld levelek között ott egy piros alma.
Nagyon mosolyog, hisz ő van egymagában.
Ágaskodok érte hátha megfogom,
Ám lendületből földre huppanok.
Mégis ugrok egyet, máris kezemben az alma.
Igaz, a faág karomat kimarta.
Bánja kánya. Itt az alma!
Egy mosolygós piros alma,
Gömbölyű kis formás.
Illata zamatos.
Büszkén nézegetem,
Hisz megeszem én most.

A cigányok élete

Sátorban éltek ők sok-sok éven keresztül.
Nem tartottak jószágot, hisz nem volt hol és miből.
Vándoroltak, majd letelepedtek egy helyre.
Valameddig eltanyáztak, gyereket nevelve.
Nem éltek fényesen, hisz kenyerük sem volt.
Egy kondérban főztek kolompért, ha volt.
Lassan, komótosan változott életük.
Házra vágytak majd autóra, míg mára sikerült.
Ma már úgy élnek akár a magyarok,
Ám eszesebben élve érnek hosszabb életkort.
Nem sűrgetik az időt, hogy legyen valamijük.
Mégis megszerzik azt, és van benne örömük.
Boldogabban élnek, mulatnak, zenélnek.
Így élik napjukat végig amíg élnek.

Roma lány balladája

Ej te romnyi mért vagy szőke?
A te hajad ében fekete.
Hosszú hajad levágattad,
Megtagadva cigányságodat.
Ne szégyelld a származásod.
Anyád nevelt, nem a város.
Miért akarsz megváltozni,
A testeddel pénzt keresni?
Büszke lettél roma lány nagyon.
De egy napon megbánhatod.
Elcsábítják a szívedet,
Azután félre söpörnek.
Csalódott szív bánatot szül,
Egy este halálba menekül.
Megkondítják a harangot,
Temetésen sírnak nagyon.
Koporsóban a menyasszony,
A „vőlegény” már várja.
Sötét gödör mélyében,
A sír magába zárja.

Álarc mögött

Gondolatban mindig veled vagyok,
Hozzád vágyik mindig a szívem.
Ábrándozva mesélek te rólad,
Milyen szép az életed velem.
Csak most ébredtem rá,
Hogy hazugság az élet.
A mosoly mögött dül a fájdalom.
Egy álarcba bújt mindenki a földön,
Másokban keres mindig bűnbakot.
Ha széjjel nézel mégis szép az élet,
Minden napra jut egy kis csoda.
Álmodozik mindenki felőle,
Hogy ő neki is jut, egy darabka.

Hazug szavak

Ne vágyj férfi vallomásra,
Mert az hazugságok sora.
Inkább járjál nyitott szemmel.
Flörtölj bárkivel, ha kell.
Inkább te hazudj másnak,
S ne ő neked.

Így vigyázhatod törékeny lelkedet.
Ma neked mondja: szép vagy, szeret.
Holnap másnak ugyanezt.
Bátorítsd, majd zavard el!
Ezután megtesz mindent amit kell.
Aztán ha meguntad, el lehet küldeni.
De ha megszeretted, érdemes tartani.

Merre jársz?

Hol vagy, merre jársz, mit csinálsz?
Miért nem érzem a bőröd illatát?
Simogat a szél, ám halkán zokog.
Minden falevél magában szorong.
Én is félek a holnapoktól,
Hisz nincs biztatás mire jutok.
Gondolatban veled vagyok.
Ölelgetlek vagy simogatok.
Könnyem csöpög mint eső csepp,
Áztatja a bőrömet.
Most foghatnám a két kezéd,
Nézhetném a két szemed.
Ki tudja merre visz utad?
S mikor simogatod újra,
A megfáradt arcomat.

Szerelmes szív

Ennyire szerelmesnek hogyan lehet lenni?
A te szívedről a távolból ennyit álmodozni.
Nem tudom hogy történt, mi váltotta ki ezt?
A szívem érted remeg-reszket, hogy majd széjjel reped.
Mit tehetek kedves, hogy ne fájjon ennyire?
Elviselhetővé téve nappalom s éjjelem.
A legjobb megoldás talán az lehetne,
Ha szíved szerelmével megajándékoznál örökre.

Nagymami

Csörgedező patak parton,
Pöttyös szoknyás kislányt látok.
Nézeget a folyó vízbe,
Lát ezüstös halakat.
Fel-fel jönnek levegőért,
A pici lány sikongat.
Guggolva figyeli
E ritka szép látványt.

Szoknyácskája sáros lett,
Mert a parton tócsa lett.
Mami, mami: szól a lány.
Piszkos lett a ruhácskám.
A nagymami megvizsgálja,
Büszke a kis unokára.
Számos évet megéltem,
Ám ennél nagyobb
Baj ne érjen!
Kézen fogja az unokát.
S a gyerek csodálkozva,
Gyönyörködve nézi a nagymamát.

Ébredés

A felkelő nap sugaránál,
Köszöntelek téged.
Boldog legyen az egész napod,
Így kedveskedek te néked.
Legyen áldott a mai nap,
Hogy felébredtünk mára.
Csak sikerüljön minden munkám,
S büszke leszek rája.

Királynő választás

Nagy a sürgés-forgás
Az ünnepeltek körül.
Hisz innen lesz királynő egyikünk,
Az indulók közül.
Csinosítják, szépítik magukat a lányok,
Ezután kezdődik a bemutatkozásuk.
Színpadra lépve elhalkul a tömeg.
Látni, s hallani akarnak engemet.
Szereplésem után tapssal ünnepelnek,
Úgy látják, a koronát én érdemelném meg.
Ám a zsűri másképp látja,
A koronát másnak adja.
Mégsem vagyok csalódott,
Hisz a tömeg nekem szurkolt.

Fogd a kezem

Annyira szeretném
Megfogni a kezéd.
A téli napsütésben
Sétálgatni veled.

Arcodra lehelnék
Néha egy-két csókot.
Tudom, hogy te ezt
Nem is nagyon bánod.
Örömed, bánatod
Megosztanád velem.
Miközben sétálunk,
S fogod az én kezem.

Jézus tudja

A boldogságnak az titka.
Hogyha adsz is, ne várj vissza!
Szíved tele szeretettel,
Adj másnak is
Hisz nem fogyhat el.
Az életben egy a lényeg,
Adakozzál amíg lehet!
Hálát cserébe soha ne várj!
Mert az fentről érkezik.
Jézus tudja hogy mit tettél,
S az utadon megsegít.
Előfordul, hogy a sorsod
Kegyetlen lesz te hozzád.
De ez csupán egy próbatétel,
S küzd le az akadályt!
Szereteted osztogassad,
Bármily bánat ül belül.
Az Úr leveszi válladról a terhedet,
S fellélegezve megkönnyebbülsz legbelül.

Isten útja

Isten útja kifürkészhetetlen.
Miért küldött épp téged felém?
Kerültél volna másnak az útjába,
Így a bánat szívem nem szakítaná szét.
Örülök, hogy láthattalak téged.
Testem forró örvény járja át.
Mégsem értem mi történt én velem,
Hogy ábrándozok minden éjszakán.
Ha elfújom esténként a gyertyát,
Gondolatban rögtön ott teremsz.
Olyan vagy mint mesében a tündér,
Minden jó, mit velem megteszel.

Bekövetkezett jóslatok

Január közepén hóvirág virágzik,
Nem volt erre példa sok-sok évszázadig.
Kavarog az időjárás, valami zavarja.
Tél közepén másképp
A földből virág hogy bújna?
Csirkét nem ehetünk
Mert influenzások.
Marha húst szintén,
Mert kerge marha kóros.
Születik a kacsá,
Négy lába van neki.
Kétfejű borjúnk
Hat lábbal dicsekszik.
Állapotos anya
Megszüli gyermekét.
Szegény újszülött évekig,
Magába hordozza
Az ikertestvérét.
Dédanyáink mondták:
Jön a világ vége!
Zűrzavaros világában
Nem lesz soha béke.
Az emberiség tönkre teszi,
Kölcsönkapott világát.
Az ózon réteg vékonyodik
Ezért a föld felmelegszi,
S megöli önmagát.

Hajléktalan

Kéregető koldusasszony jött énvelem szemben.
Ráncos arcát rám emelve apró pénzt kért tőlem.
Nem ettem már napok óta, segítsen meg kérem!
Nyomorult életemet az utcákon tengetem.
Megsajnálta az anyókat, adakoztam én is.
Egy közeli padra rátalálva leültünk egy kicsit.
Mesélni kezd az anyóka, kérdezni sem kellett.
Elmondta hogy szép háza volt, s gyermeket is nevelt.
A gyermekét leültették, házukat el árverezték.
Így került az utcára ő, mint egy szegény cseléd.
Gyermeke már kiszabadult, hajléktalan ő is.
Sem lábbelije, sem ruhája, így kéreget ő is.
Hiába megy munka után, nem veszik fel mégsem.
Mert szegényes ruháskája nincsen mindig rendben.
Így veszti el méltóságát az emberi élet.
Egy vacak papír miatt mindent elveszíthetsz.
Szégyellem hogy így élek én – hullik sűrű könnye.

De fiatalabb nem leszek már, hogy újra kezdjek mindent.
Valamikor gondtalanul éltem az életem.
Nem sejtettem, hogy vénségemre kéregetni keljen.
Koldus botra jutni nagyon könnyen lehet.
Ám elviselni azt, a legszörnyűbb mi érhet.
Búcsúzáskor, biztatással állok fel mellőle.
Ő kezemet csókolva, rám mosolyog végre.

Magyarország

Hortobágyi szikes puszta,
A sok gulya legel rajta.
Gulyás legény a botjával,
Terelteti a kutyával.
Menet közben megellenek,
Cipeli a kis tehenet.
Ördögszekért görget a szél,
Árvalányhajhoz hozzá ér.
A gödörben sok az ürge,
Pici lábán fut, de fürge.
Oda fészkel a sok réce,
Tojáson ül jaj de félve.
A sok gólya itt kelepel,
Kicsinyeit neveli fel.
Vadkacsával együtt esznek,
Ősszel mindig útra kelnek.
Ám tavasszal mikor zöldül,
Haza térnek ők külföldről.
Mégis csak szép ez az ország,
A madár is csak ide vágy.

Hírességek

A szegedi paprika messze földön híres,
A tokaji aszútól a kedved lesz fényes.
Finom a halászlé, no meg a zene szó.
Ezért jönnek látogatni távoli országból.
A magyar csárdás híres, táncolni meg jó.
Ezért jó hallani a muzsika szót.

Ózike

Egy óz mama gidájával sétált az erdőben.
Hirtelen zaj támadt, s menekülni kellett.
Gidája gyenge volt, pici és éretlen.
A mama hátra hagyva életét mentette.
Egy vizsla szaladt a gidához menten.

Ám nyomában a vadász rögtön ott terem.
A gidát hátra hagyva, bokor mögé állnak.
Őz mamát megvárva türelmetlen várnak
A fák közül felbukkan a megijedt mama.
Talán őzikéjét még viszont láthatja.
Egymást meglátva örül a két suta.
A vadász is örül, hogy kutyájától óvta.

Békák

A minap két kis béka
Látogatott meg engem.
Amint este felé a teraszra ki ültem.
Testvérek lehettek,
S beszélgettek béka nyelven.
Melyet csak ők értenek meg.
Kicsi zöld békák, okosak és bátrak.
Otthonukat elhagyva,
Szerencsét próbálnak.
Tavirózsa nincsen abban a folyóban.
Hol a békák születtek néhány hónapja.
Fehér és kék ibolya nyílik a vízparton.
Néhány barka szegélyezi akár az oltalom.
Az időjárás miatt megcsappant a számuk.
Messzire hallatszik esti szerenádjuk.
Hasznos kis állatok, szeretem is őket.
Soha nem ártottak az emberiségnek.

Emberi sorsok

Utjaimon járva-kelve,
Nőket látok kékre verve.
Kisírt szemük csupa piros,
Lelkük pedig sír és zokog.
Otthonuk van ő nekik,
Ám helyüket ők nem lelik.
Brutalitás várja őket,
Amint az ajtón belépnek.
Haza menni félnek már,
Mert a férjük boksszal vár.
Az asszony csak egy kapca rongy,
Kibe minden nap bele rúg.
Kocsmázik és félre lép,
Otthon meg veri a mellét.
Tőlük fél a nők hada,
Mert nincs ki férjüket
Alaposan felpofozza!

Felszabadult lélek

Gyógyítgatom a szívemet hogy ne fájjon.
Lesz még felszabadult lelkem a világon.
Jön még férfi az életbe ki vigasztal,
Sárba dobom fényképedet egy grimasszal.
De az élet tova sodort,
Elvitte a szívemből a sok – sok nótát.
Melyeket én énekeltem veled.
Mikor róttuk a sok utcát.

Életed kulcsa

Papír van előttem írnom kéne rája.
De megfáradt testem már ezt sem kívánja.
Szememből könny folyik s átázik a papír.
Megáll a gondolat lelkem pedig sír.
Tollam sztrájkba fogott akár a testem.
Miért kell még mindig így szenvedni nekem?
Talán lesz még idő hogy boldog lesz a jövő.
Ám sok buktatóval jár még ez az idő.
Ne add fel a reményt, bízzál önmagadba!
Életed kulcsa a te kezében van.
Lehet hogy ragaszkodsz és sokat vállalsz érte,
Az út végén a boldogság nem vár rád mégsem.

Hangos gondolatok

Borsószik a hátam, mert eszembe jutottál.
Hogy miért kerültél oda, az eszem is megáll.
Rég nem láttalak, nem hiányoztál már.
Aztán meg felbukkansz, mint egy ritka virágszál.
Veled való kapcsolatom feledésbe merült.
Melyre a múlt ködfátyola szépen rátelepült.
Szívem sötét kamrájába dugtam el az emléked.
Kulcsát messze dobtam, hogy ne találjam meg.
Erre most felbukkansz, akár egy kísértet.
Szellem módjára ijeszted szívemet.
Tűnj az álmaimból, menj az életemből!
Feledni akarlak, nem kérek már ebből!

Út a boldogsághoz

Egy májusi napon megismertelek.
Nem tetszettél, de megszerettelek.
Múltak a napok, s jöttek a holnapok.
Te jártál udvarolni, mint más fiatalok.

Terveztük jövőnket: házat, gyerekeket.
Aztán katonának be is hívtak téged.
Jöttek a levelek, mentek a válaszok.
Mindegyik papíron szerelmi vallomások.
Ígértél fűt-fát, hogy milyen remek lesz.
Leszereltél, s a templomban meg is eskettek.
Nászút helyett inkább házra gyűjtögettünk.
Álmunk szerte foszlott, hisz külön költöztünk.
Az egészből csupán az a nyereségem,
Két szép gyermekem világra jött nékem.

Jelen és múlt

Éppen ma lenne a házassági évfordulónk napja.
Ha a sors keze nyugton hagyott volna.
Nem volt jó neked a biztos nyugodt élet.
Nők után járkáltál és ez lett a végzet.
Figyelmen kívül hagytad, két szép gyermekedet.
S azt a nőt, ki mindent felvállalt te érted.
Szomorú sorsunkban mindenki csak szenved.
Talán a barátnőd az, aki örül ennek.
Beszélünk róla már felesleges dolog.
Az elpocsékolt időt, már vissza sosem kapjuk.

Az élet sötét oldala

Hazug szavakkal ha csábítanak téged,
Kérlek ne hidd el minden szavát.
A férfiak csak sémából beszélnek,
De nem látják át annak a súlyát.
Ma neked mondja hogy szép és szeret,
Talán egy óra múlva másnak, ugyan ezt.
Ezért vigyázz a szívedre ne csalja meg senki!
Ártatlan életed könnyű tönkre tenni.
Ha mégis csalódnál bárkiben és bárhol.
Az élet nem áll meg, folytatódik máshol.

Kicsi az esélye

Pirkadt a hajnal, majd eljött a reggel.
Szomorú hangulattal ébredek ma is fel.
Ágyamban egyedül forgolódok nagyon,
Bárhová tekintek, egyedül vagyok.
Nézem a négy falat, nap-nap után ismét.
Legalább innen kiszabadulhatnék.
Kicsi az esélye, mert számtalan a bajom.
Nincs kivel ismerkedni, így magam vagyok nagyon.

Jó lenne az erdőben sétálni nagyokat.
A mezőkön szedni a vadvirágokat.
Hullik a gesztenye, s érik az alma.
Örülnek, ha a falevél néha betakarna.
Fűben feküdve nézhetném a felhőt.
Alakot formázva, csak úgy mint az előtt.

Szivárvány

Véget értek a nyári boldog esték.
Elmúltak a csókos éjszakák.
Elmentél, s nem találunk egymásra.
Olyan volt ez mint egy szivárvány.
Rövid volt az idő, hogy gyönyörködjünk benne.
Ezért is fáj úgy a szakítás.
Nem ígértél semmit a jövőre,
A remény maradt nekem semmi más.
Forgó őszi szél! Vajon merre sodort?
Látlak-e még valaha is én?

Naplemente

Oly gyönyörű, oly tökéletes!
Isten, a természetnél szebbet,
Még nem alkotott meg.
Tűzpiros korongja épp nyugodni tér.
Ám egy röpké időre, vissza nézett még.
Arany szegélyt rak a felhő szélére.
Vörösre befesti az ég alját.
Tökéletes szépség, olyan mint egy álom.
Most még láthatod, ám pillanat múlva
Eltűnik, mint szemedből az álom.

Jégkorszak

Mindenkinek az arcára ráfagyott a mosoly.
Oda lett a sok kacagás, a vidám vasárnapok.
Nem szabad már megszólalni,
Hisz leharapják fejed.
Ha bármit kérni mersz, bottal elkergetnek.
Hazamenni már nem is mersz, fagyos a levegő.
Mint kiveret kutya a jeges szélben, dideregsz
Mert nincs egy jó szó, mi felmelegítsen.
Hogy orcádra pírt hintsen.

Napraforgó

Egy pici magból kikelve, szárba szökött szegényke.
Nevelgetve leveleit, kifejllesztve tányér fejét.
Gyönyörű a napraforgó bugája.
Ha arra mész, csak csodálkozol rája.
Ahonnan a nap melegen süt,
Fejét fordítja, te csak nézed őt.
Virágszírmái sárgán díszítik a fejét.
Akár egy korona, védi közepét.
A verebek rászállnak, s kicsipegik azt.
De attól ne félj, hogy neked nem marad!

Parlagfű

Reggel van újra, de miért is keljek fel?
Semmit tevéssel tengetem életem.
Folyik az orrom, tüsszögök nagyokat.
Még főzni sem lehet mert megfertőzőm azt.
Az allergia gyötör, számtalan vírussal.
A parlagfű az okozója kínlásomnak.
Hiába van ajtó, ablak. Beszökik szobámba az.
Aztán meg jót kacag, ahogy engem meglát.
Karikás szememmel, mint a csipásmacskát.

Zivatar

Villámok cikáznak keresztül az égen.
Nagy fekete felleg, mint vulkán tornyosul.
Zengve dörög az ég alja,
Vihar van nagyon készülöben.
A szikrázó napsütést takarja a sötétség.
Mindenki fél, – felhőszakadás van.
A kárt felbecsülni nem lehet még,
A viharfelhő lassan elvonul.
S a nap visszanéz búsan, szomorún.

Gyermekeim csalódása

Apám, apám édes apám!
Tudod-e, hogy cserben hagytál?
Mikor nagyon kellett volna,
El vonultál mint egy kurva.
Édes apám jaj mit tettél?
Egy asszonyért kisemmiztél.
Nem baj apám szomorodj meg,
Te meg asszony nyomorodj meg!
A jó Isten sem bosszú álló,

Oda fenn az égben.
Lábad nyomát átokkal szórja,
Így kísérjen végleg.
Egy nyugodt perc az életben,
Soha meg ne leljen.
Csak a bánat mardossa szét,
A lelket csendben!
Éjszakánként a szempillára,
Ne jöjjön majd álom!
Sírás legyen a kenyered,
Nagy könnyhullatással!
Leprásként repedezzen,
A te bőröd csendben!
Elevenen rothadjon el
A szíved, lelked ott benn!

Egy szál virág

Tudom, hogy nem szeretsz.
Tudom, a másé vagy.
Érted az én szívem úgy érzem megszakad.
Koporsóm mellett ha megállsz majd.
Dobj egy szál virágot, hogy boldogítson az.
Legalább a sírhant alatt, legyen rózsás álmom.
Úgysem volt az életem soha boldogságom.

Elhibázott lépés

Fiatalok kéredzkednek táncolni egy kicsit.
A szülő nem sejtí, mi vár rájuk még itt.
Esznek, isznak, füveznek.
Aztán mindenkit rommá vernek.
Megnézí az illemhelyet,
Néhány partit le is vernek.
Hajnal felé hazamennek,
S az egészen jót nevetnek.
Néhány hónap elteltével,
Csodálkózí a leány.
A hasában miért ficáncol
Oly fürgén egy pici lány?
Gondolkodva törí fejét,
Hogyan adja be a mesét?
Szülőnek, ki felnevelte.
Nem tudja, hogy ezt ki tette?
Nem is tudja, hisz öten-hatan
Mentek rajta végig.
Csak szegény pici gyermek szenved.
Mert nem tudja, kitől örökölte génjét.

Átok

A jó Istentől csak azt kérem,
Térden csúszva járj előttem.
Enni ne tudj, fájjon a szád!
Melyet ezer ránc szőjön át.
Nem kívánok egyéb átkot,
Akasztófán járjál táncot!
Hollók vájják két szemedet,
Férgek rágják a testedet!
Ha ez neked kevés volna,
Lelked jusson a pokolba.
Újra testet ne ölthessen,
Gonosz lélek ne élhessen!

Nem találok helyem

Egyedül hánykolódok az élet tengerén.
Ezért a világban nem találok helyem én.
Az emberek gyűrűje körül fog,
Mint tengervíz a testemet.
Én mégis egyedül vagyok, sírok és szenvedek.
A múltam kísért, így elmarad az öröm is.
Csak azt tudnám, mi a küldetésem a földön itt?
A nap lenyugvóban, a testem pedig fáradt.
Szívem egyre gyengül, s kitartásom apad.
Nem látok előre, mit tartogat a holnap.
Lelkem olyan mint a vitorla,
Melyet a szél szaggat.
Szívszorító látvány lehetek belülről.
Kívül tartom magam, ha felöltözködöm.
Az álarc mögött, egy sérült beteg lélek van.
Ki törődésre vágyik, de várása hasztalan.

Az emberi butaság

Egy lakatlan szigetre költöznék el veled.
Hátra hagyva a civilizált zsúfolt életünket.
A szigeten hol csend honol, nyugalom van s béke.
Nem vágnál vissza e füstös levegőre.
Ehetnénk gyümölcsöt, bogyókat és mást.
Úgy szeretnénk egymást, mint Ádám Évát.
Ők is boldogok voltak a paradicsom földjén.
Csak a butasága tette száműzötté.
Az ember butasága egy alattomos féreg.
Rátelepszik tudatodra, s nem enged el téged.
Rád erőlteti saját akaratát.
Így irányítja a sorsod vonalát.
Próbálj meg mindig bölcsőbbnek lenni!
Boldogságod s egészséged így fogod megtartani.

Megváltozott életünk

Ébren töltött éjszakákon elkerül az álom.
Ezekén az éjszakákon csak te hozzád vágyom.
Nem tudom hogy látlak-e még, s csókolom a szádat.
Mégis nagyon fájna ha tőled elszakítanának.
Szüleid másképp látják a dolgokat.
Miért nem kell neked az,
Kit ők kinéztek maguknak?
Elfelejtik, hogy divatja múlt mikor a szülő választ.
Csecsemőként ők döntenek el, sorsát az ifjúságnak.
Manapság más a módi, nem is házasodnak.
Együtt élnek éveken át, s ha megunják külön válnak.
Nincs kötődés, nincs szeretet. Csak a testi élvezet.
A fiatalok azt mondják, élni így jobban lehet.

Könnycsepp

A bánat mardossa szívemet.
Szúr, feszít, hogy majd szétvet.
Könnyem folyik mint kis patak.
Épp az bánt, hogy elhagytalak.
Kizárlak az életemből,
Menj most saját utadra!
Nem veszekszek nem is tűrök.
Hagyj fel kisdéd játékaiddal!
Sajnálom hogy vége, de elbocsátalak.
Mert ezt látom okos dolognak.
Össze nem illünk, mindig veszekszünk.
Így élni hasztalan, kár erőltetnünk.
Keress magadnak egy hozzád illő társat!
Utad során többé nem akadályozlak.
Utoljára annyit kérek, hagyj békén!
Könnyem pereg, hisz szerettelek.
De más vár rám az út végén.

Holdvilág

Tegnap este láttam egy természeti csodát.
Az éj sötétjében a hold aranyló korongját.
Felkúszott az égre, s beragyogott mindent.
A háttérben a sötét égbolt feketéllett.
Ezüstös fényénél jól látszik a táj.
Lent a fűszál csillog, deresedik már.
Februárban járunk farsang idején.
Tengetjük életünk a tél közepén.
Gyönyörű a hold, jól látszik az arca.
Kirajzolódik a szem, száj, és az orra.

Még a kutyák is csillogó szemmel nézik.
A hold pedig huncutul egyet rájuk kacsint.
Felkúszik magasra, uralja a teret.
Íj gyönyörű a telihold vajon hogyan lehet?

Napsugár

Te szikrázó napsugár,
Oly földön túli vagy.
Aranyló ruhádban,
Gyengéden simogatsz.
Ha rád néz az ember,
Mosolyog a lelke.
Ennyire jó hatással,
Mindenkire hogy lehetsz te?
Örül minden: fű, fa, bokor.
S néked nyílnak a virágok.
Színpompás ruhájukat mutogatják,
Hogy te büszke legyél rájuk.
Hatásodra szárba szökken,
Minden apró vetőmag.
Így mutatva a világnak,
Milyen jó, hogy velünk vagy.

Ne csak álmodj

Hegyen, völgyön át szárnyal a képzelet.
Üveghegyen át bűvöli a végtelent.
Gondolataidnak ki szabhatna véget?
Ki vehetné el a gyönyörűséget?
Szemed csodálatos ajándék,
Mely rögzíti a képeket.
Senki nem veheti el, az emlékeidet.
Ne csak álmodj, hanem élj is!
Róla másoknak regélj is!
Boldogságban lubickolhatsz.
Hisz az élet egy esély,
Hát vedd komolyan, ne félj!

Egy életed, egy halálod

Szíved mélyén mért bujkál
A bánat madara?
Fészket rakni miért akar,
Ha nincs felhatalmazása?
Rád települ mint a moha,
Széles szárnyát rád takarja.

Nem lesz aztán menekvésed,
Sírás lesz a napi étked.
Bánatos lesz minden perced,
Melyet boldogan élhetnél meg.
Zavard messze e madarat,
Mint télen a varjat!
Biztonságban élhesd meg,
A következő tavaszt.
Egy életed, egy halálod.
Találd meg a boldogságod!

Isten büntetése

Gyermekeimért szinte mindent feladtam.
Most, hogy nagyok lettek ellenem fordulnak
Megpróbálnak minden módon kihasználni engem,
De csak azért, betegségbe menekült a testem.
Már nem vesznek ember számba
Csak az számít mit adhatok,
Mit örökölnék ezután.
Meg sem kérdik mi van velem,
Ajtót rám nem nyitnak soha tán.
Már nem tudok mit adni, csak hitvány életem.
Gyermekeim szerint már úgysem ér semmit sem.
Miért büntet így az isten?
Hisz tudatosan nem vétkeztem,
Súlyos gondok közepette,
Felneveltem két gyermekem.
Sorsomnak hát így lesz vége,
Pihenek egy sírgödörben.
Sírphantomra talán majd egy kóbor kutya rápillant.

Jövőkép

Senki sem születik gazdagon.
Csupán ruhátlan, visítva, szabadon.
Később válik el, ki lesz tehetős,
Kiből lesz csóró szegény vagy hontalan.
Akiben van kitartás megvívja a harcot,
Nem bukhat el bármilyen nehéz is a sorsunk.
Útvesztő az egész élet, tele rejtélyekkel,
Boldog az, kinek nem kell küzdenie ezzel.
Az életben megfelelni nagyon, nagyon nehéz.
Körülöttünk minden változik
S még te sem vagy napra kész.

Engedetlenség

Az ember talán a legnagyobb állat.
Kétszáz forintért felakasztának.
Hiába teszel jót, beléd rúg, majd lenéz.
Becsületed eltapossa, olyan vagy akár egy cseléd.
Ha szembe szállsz, kékre ver,
Bosszúállása soha nem hagyja el.
Kedves szava nincs, törölték szótárát,
Rajtad éli ki a brutalitását.
A gyerekeket is ez jellemzi, ez nekik a sikk,
Lopnak, csalnak, hazudnak s rájuk vár a sitt...
Bármit is adsz nekik, kevésnek bizonyul,
Fosztogat, ahol tud, majd szépen elvonul.
Otthon eljátssza, hogy milyen jó gyermek:
A bajra egy rendőr hívja fel figyelmedet.
Töröd a fejed, vajon hol hibáztam?
Én szegénységben éltem, még sem raboltam,
Szüleim levágták volna mind a két kezem,
Ha bármikor lopáson értek volna tetten.

Holdfény

Ágyamon feküdve sápatag a fény,
Ablakomon virít nékem a holdfény.
Most nem gondolok én másra,
Mint a kis szobád falára.
Úgy vágyok hozzád én.
Sápadt holdvilága téged kérlek meg
Menj a kedvesemhez s őt is ébresszed.
Súgd meg neki, hogy én várom,
Legyen mindig ő a párom. Lelkem érte ég.
Oly hosszú az éjszaka,
Holdfény surranj hát oda!
Ébresszed a legényt, ne hagy aludni szegényt,
Mert véget ér az éjszaka s egyedül lesz hajnalra!

Rettegés

Mindenkinek van egy álma
Felmászni egy magas fára,
Széjjel nézni a világban.
De úgy, hogy a baj őt ne lássa.
Bármilyen elemi csapás,
Vagy bomba-riadó.
Csak úgy érintsen engem,
Minthogy megnézem a híradót.
Kihalt az emberekből

A szép és jó érzés,
Csak azt nézik, hogyan tudják
Tönkre tenni egymás életét.
Rettegünk és félünk,
Akárhogy beszélünk.
Ha mi nem beszélünk,
Mesél ,más helyettünk.

Ellopott boldogság

Valahol búsan szól
És panaszos egy ének.
Valakinek búskomor
És szomorú az élet.
Kedélytelen állapota
Kíséri őt végig.
Bágyadt arca nem mosolyog,
Halovány mindvégig.
Pedig nemrég boldog volt ő,
Mosolygott az arca.
A szerelemtől pirosodott,
Mindkét arccsókája.
Amióta szerelme
Más lánnyal jár el,
Az ő lelkéből a boldogságot,
Tövestől lopták el.

Keresd a boldogságot!

A szíved mondd miért fáj?
E sóhaj mit jelent?
Bánatos szívedet
Ugyan ki gyógyítja meg?
A madár, ha párját veszti,
Búsul érte sokat,
De mégis megpróbálja
Szebbé tenni a napokat.
Vegyél róluk példát,
Legyen mintaképed!
Így tegyen boldoggá
Az isten is téged!

Bíztató várakozás

Ábrándozva járom az utcákat,
Az életem hátha révbe ér.
Bizakodva várok a holnapra

Ez a magány hátha véget ér.
Reménykedve örülök a mának
Szívem kicsit megpihenni tér.
Elfáradt a sok várakozásban.
Mi eddig volt, elfeledem én.
Izgatottan nézek fel az égre,
Onnan várok még egy biztatást.
Így köszöntsön rám majd a holnap is.
Én kedvesem szép jó éjszakát.

Úton a boldogság felé

Piros pünkösdi napján mi jutott eszembe?
Hogy egy csokor rózsát adjak a kezédbe.
Felesleges dolog bánkódni a múlton
Szebb élet és nagy boldogság
Vár rám még az úton.

Csipke Rózsika

Várok valakire, aki nem is tudja,
Mert éppen másfelé vitte őt az útja.
Megbeszéltük a találkát, de mit érek vele?
Ha ő a szabadidőt mással tölti éppen.
Csak magamat hibáztatom, én ilyen nagy marha,
Hiszek a mesékben mint Csipke Rózsika.
Pedig már tapasztaltam s csalódtam eleget,
Az élet iskoláját újra járnom kell nekem.
Talán majd megtanulom, hogy nem szabad bízni,
Másoknak ígéretét hülyeség készpénznek venni.

A szék

Tudjátok-e emberek,
Hogy a szék az oly remek?
Örülnek is szegények,
Ha fáradtan leülhetnek.
Minden házban van bőven,
Az utcán és a tereken.
Sokszor versenyt is futunk,
Hogy egy padot kifogjunk.
Oly jó érzés leülni,
Magunkat kipihenni.

Menekülés

Zaklatások sorának vagyok én kitéve,
Úzött vadként menekülök innen minél messzebbre.
Hogy miért történt ez így, keresem a választ,
Melyre sajnos nincs elfogadható magyarázat.
Békén nem hagynak, sárba taposnak,
Pedig tőlem semmi rosszat nem kapnak.
Felejttem búmat s új életet kezdek
Távoli világban, hol csend van és béke.

Családi idill

Nádfedeles házikóban nevelkedtem én.
Hófehérre lemeszelve, kívül-belül rendbe téve.
Vén diófák árnyékában, bölcsen állt az udvar szélén.
Takaros szüleim dolgos két kezükkel
Díszítették, szépítették. Virágokkal beültették.
Így volt szép a mi házunk a falu legszélén.
Népes család él itt benne, sűrög-forog nevetgélve.
Megosztják a sok-sok dolgot, kimossák a ruha-foltot,
Megfőzik a vacsorát, közösen elfogyasztják.
Így elégedt a család, sokkal jobban, mint manapság,
Akkor még volt szeretet, törődés és felelet.

Érzések világában

Orgonák árnyékában boldog az én szívem,
Ehhez hasonlót még soha nem éreztem.
Szívem gyorsan dobog, torkomban egy gubanc,
Nem tudom mi ez, mi rajtam áthalad.
Vágyok hozzád éjjel-nappal, én még ma sem értem,
Miért irányítja életem helyettem a szerelem?
Hadakozok ellen, de belátom tetszik is
Az életem megváltoztatja, de jó ez így.
Az orgona illata felüdít engem,
Ilyenkor minden bánatom gyorsan elfeledem.

Tengerben

Tengervízben megmártózva ölel a víz engem,
Bársonyosan megsimogat, nyugalmat ad nekem.
Sellőlányként merül testem a fodrozó habokba,
Szárnyal most a lelkem akár a madár-dal.
Delfinek úsznak távolabb tőlem,
Boldognak tűnnek, akár az én lelkem.

A szív játéka

Nem tudom miért űz csúfot velem a szél?
Felkap, elrepít, eltűnik majd visszatér.
Mivel érdemeltem ki e kegyetlenséget,
Hogy szívem szétrepedve, életem dobom el?
Szeretlek te kis buta! Nem érzed mennyire?
Az életem adnám ha ez boldoggá tenne.
De miért könyörgök ily hitvány alaknak?
Ki még arra sem méltó, hogy fejbe vágjak.
Szeretni ennyire talán nem is szabad,
De szívem nem kérdezi, csupán szerte-szét szaggat.

Vörös Rózsa

Rózsa, rózsza, bíbor vörös rózsza
Zöld leveled ölel hajnalonta.
Fás száradon terem néhány tövis,
Így vigyázol magadra te is.
Bársony szirmod lassan bontakozik,
Közepében harmat cseppje virít.
Gyönyörű vagy a felkelő napnál,
Kert közepén büszkén illatozzál.
Kinyílott már teljesen a rózsza,
Egy méhecske szállott a porzóra,
Kis kosarát rakja virággal,
Mézét készíti ebből ő naponta.
Eső cseppje fürdeti a rózsát,
Összehúzza a szirmait mindjárt.
Eső cseppje ne bántsod a virágom!
Éhes marad a méhecske a nyáron.

Juhász legény

Juhász legény őrizgeti a mezőn a nyáját,
Kolompol a vezér bárány, béget a sok állat,
Jóízűen harapdálják a friss hajtásokat.
Bodri kutya figyelgeti, el ne maradjanak.
Juhász legény a subáját fűre terítette,
Az ebédjét táskájából elő szedegette,
Vörös hagymát, szalonnával s egy darab kenyeret,
Jó ízűen falatozva tölti el a delet.
A kutyát is megeteti, hiszen az is éhes.
Lefekszik a juhász legény, pihen egy keveset,
Bodri tudja mi a dolga, most legyen szemfüles.
Haza hajtják majd a nyáját ha itt a szürkület,
A juhászt is nagyon várja haza a babája,
Jól esik a főtt étel a sparhelt oldalában.

Összefonódva

Ahogy a két szemeddel nézel,
Szívem forróság járja át.
Érzem, hogy hevesebben is ver
Mégis borzongás fut rajta át.
Remeg kezem-lábam, s elcsuklik a hang,
Különös egy érzés mely rajtam áthalad
Vágyom karjaidba s csókodra is tán,
Ám félek bevallani, hogy ne haragudj rám.
Közelebb lépsz hozzám a karod átölel
Kipirul az arcom, mert hozzám vagy közel.
Így összefonódva, boldog vagyok a karodba.

Hazug szív

Hazudnak a gyöngybetűk
A hófehér papíron.
Fáj a kezem, húzza a görcs,
Mikor a levelem írom.
Hazug szóval csábítottad
Ártatlan szívemet.
Nem gondoltad, hogy
A sír szélére taszítol el engem.
Nem hiszek szép szavadnak,
Hazudj most-már másnak.
Bolond szíved nem kell többé
Add oda más lánynak.
Talán egyszer rátalálok
Egy őszinte srácra,
Kinek szája nem vigyorog
Minden nap más lányra.

Külön világ

Miért is írnál egy ilyen hülyének?
Hisz soraidat talán nem érdemlem meg.
Külön világban élünk, s álmokat kergettem,
Azt hittem szerelmed megszerezhetem.
Ábrándozás volt, ám mégis szép az álom.
Azt, hogy felém jöttél soha nem sajnálom.
Búcsúzókat tőled, legyen szép életed.
Hogy képtelen vagy szeretni,
Nem rovom fel neked.

Álomtalan éjszakákon

Álomtalan éjszakákon mit lehet csinálni?
Forgolódom az ágyamban, nem tudok aludni.
Borsó nincsen az ágyamban, ami itt-ott nyomna,
Bolha sincs a takarómban, ami csípne, mászna.
Miért szökött el az álom az én két szememből?
Talán mert még ábrándozok a te szerelmedről.
Valamikor boldog voltam,
Mikor két szép szemed láttam fényesen ragyogni.
Azóta már sok év eltelt, s nem tudok nyugodni.

Egy az én bűnöm

Csak az a bűnöm, hogy beléd szerettem,
Hogy édes szavad rabja lettem.
Legyen zaklatott a lelked és cibáljon a szél,
Sűrűn áztasson az eső,
Égessen a tüdőklő napsugár,
Szened pilláját fáradtság járja át.
Hát ne légy boldog nélkülem!
Csak ha házamnál állsz,
Bekopogva az ajtómon,
Bebocsátásra vársz.

Utolsó kívánság

Nem találom helyem, szerte a világban.
Idegennek érzem itt magam e földi pokolban.
Elevenen akarnak eltaposni engem,
Holott soha senkinek én még nem vétettem.
Legnagyobb vétkem talán csupán annyi,
Szeretnék még élni és életben maradni.

Körforgás

Sírás közepette megszületsz a földre,
Mindenki egybe gyűl, megnéz majd ünnepel.
Lassan cseperedsz, járni tanulsz meg.
Beíratnak óvodába, onnan majd az iskolába.
Felnőttként lesz családod, onnan kezdve sok a gondod.
Jönnek majd a gyerekek, aki téged kinevet.
Erőd elszáll ahogy jött, lassan összetöpreüdsz.
Betegségekbe esel, a lábadról is leesel.
Sírás közepette lelked elszáll, s koporsóba téve
Mindenki egybe gyűl, megnéz majd menekül.

Szerelmes vagyok

Miért lehet téged ennyire szeretni?
Hisz ugyanolyan átlagember vagy mint bárki más.
Mitől van ilyen különös varázsod,
Melytől szabadulni nem tudok én már?
Szenvedek mint egy kutya
És elegendem van mindenből.
Csak azt tudom, hogy hiányzol,
S folyik a könny a szememből.

Sárga rózsza

Búcsúzáskor sárga rózsát
Adok majd emlékül,
Hisz irigylem azt a nőt,
Ki helyemre kerül.
Nem tesz boldogabbá,
S nem fog jobban szeretni.
Mégis itt az idő,
El kell tőled búcsúzni.
Süvít a szél, halkán zokog,
Szeretni mást én nem fogok.
Isten hozzád, Isten veled,
Engem soha el ne feledj!

Disco

Korán érő típusúak most a mai lányok,
Tizenhárom évesen szórakozni járnak.
Dohányoznak, isznak, drogoznak is éppen,
Kéjesen mozognak a táncparkett szélében.
Dekoltázsuk kilátszik, vonzó is a szemnek,
Ezért a férfiak mindent latba vetnek.
Szívesen invitál egy nyugati autóba,
Azután megáll egy kietlen határban.
Felteszi a kérdést, akarod vagy nem?
Mert h nem, hát gyalog mehetsz innen!
Szegény kis csitrinek felakad a szeme,
Szét tegye a lábát, vagy gyalogoljon innen?

Út széli szirének

Gyermek arcú lányok az út szélére kiálltok,
Pénzért osztott boldogságnak nagy ára van néha.
Veszélyes az utca sarok s kegyetlen a munka,
Esőben, hidegben kint vagy és keresel,

Talán a családot ebből tartod el.
Nem számít hogy ki a kuncaft,
Beteg-e vagy retkes.
Hogy belül mit érzel, senkit nem hat meg,
Munkahely nincs, tanulni nem tudtál.
Enni mégis kell, mert néha muszáj.
Jobb életre vágysz, de elérhetetlen.
Sakkban tart egy bandavezér,
Pénzt beszédni ő visszatér.
Aztán ha nem dolgoznál,
Feketére dekorál.
Így tengeted életed,
Sokan gúnyolnak és megvetnek.

Magányos ember

Oly sok magányos ember
Él a nagyvilágban.
Társtalanul, egyedül
Magányosan járva.
Meglátva másokat
Ki kézen fogva jár,
Még ha botra támaszkodva is,
De mégis csak egy pár.
Csak én bolyongok egyedül,
Bánatot cipelve.
Sok magányos férfi közt,
Egy igazi társat keresve.

Nyári zápor

Esőfüggöny van a láthatáron,
Kemény füstje szerte foszlik már.
Hideg szél fúj kinn a berekben,
S gondolatom ide-oda jár.
Az utcákon nem barangol senki,
Az eső miatt a madár sem száll.
Fürkészem az utcákat csendesen,
Mert a szívem téged haza vár.
Elmúltak a szép tavaszi esték,
Nyári zápor mosta el a végét.
Nyári zápor kemény hideg széllel,
Tele szívem forró szerelemmel.

Az igazi szülő

Az igazi szülő gyermekét még a széltől is védi,
Mikor az iskolába kerül, megtanítja írni.
Amikor sírva, zokogva borul a vállára,
Vigasztaló szó mindig jut a számára.
Mikor szerelmes lesz s csalódás éri,
Bátorítja anyja és a jóra kéri.
Megtanítja főzni, mosni és vasalni,
Hogy kell majd a férjnek nyakkendő-t kötni.
Esküvője napján szétveti a bánat,
Mert egy szál gyermekét most odaadja másnak.
Következzék hát a búcsúztatás perce:
Anyám! Hogy felneveltél áldalak ezerszer,
Köszönök mindent, a sok jót és szépet,
De öregségedre nem hagylak el téged!

Árván hagyott kiscica

Egy szép nyári napon elindult a cica,
Pici macskájával egy rövid sétára.
Mentek, mentek, nézelődtek
A köves útra kitévedtek.
A kismacskának pisilni kellett,
Így hát megállt, hogy pisiljen egyet
Ezt a macskamama nem vette észre,
Néhány lépést tett előre.
Szegénynek ez lett a veszte,
Egy száguldó autó keresztül ment rajta
Majd a szegény párát cserben is hagyta.
Pici cica sír keservesen,
Ő a mamáját nem kapja vissza sohasem.
Egy kislány a cicát örökbe fogadta,
Azóta gondozza s a jóra tanítja.

Néma gyász

Néma közöny és a búskomorság
Mely fogadja a halál beálltát.
Nincs többé kimondott szó,
Vagy mélyről jövő sóhaj
Csupán a csend s az űr
Maradt itt némán szótlanul, egyedül.
Pillantással tanácskozunk,
Vagy egy kézmozdulattal.
Mégis fáj az elvesztés,
Mert megfoghatatlan.
Tegnap még velünk kacagott,

Ma pedig kiterítve,
Feketébe öltöztetve
Felravatalozva látjuk.
A búcsú mindig fáj.
Talán annak még jobban,
Kit magad után itt hagytál.
Megpróbáljuk elviselni
A hiányodat.
Emléked a szívünkben,
Örökre itt marad.

Ködfátyol

Tejszerű ködfátyol ereszkedett a tájra,
Fehér ruhácskáját meg-megigazítja.
Ha feltűnik egy autó, szétnyílik a fátyol,
Majd össze zárul az út fölött bárhol.
Olyan ez mint a francia csipke,
Ahogy megérint, hűvösen és csendben.
Körül ölel s te vigyázol, hogy ne szakadjon szét,
Annyira különös, hogy még látni szeretnéd.

Boldog szülő

Pici gyermekkoromban anyukám fürdetett,
Hogy téli estén meg ne fázzak, a sparheltnél melegített.
Azután megnőttem, és magamtól fürödtem,
Testvéreimmel együtt felcseperedtem.
Anyukám öregedett, s lassacskán nagymama lett.
Kisunokák körülvették, nevetgélve ölelgették.
Örült nagyon az én anyám,
Hogy ahány fiú, ahány lány
Egy sem magtalan immár.
Mindenkinek van utódja, s minden azt bizonyítja,
Remek nő az anyám, büszke rá az apám
És „mi gyerekek” hasonlítunk reá;
Fészek alja gyerek sereg aranyozza életünket.

Ha tova tűnt...

Ne sírj értem, ha véget ér a szerelem,
Boldogságban tudsz még élni nélkülem.
Fehér hajó a vízen is tova fut,
Te rád is vár egy új kaland valahol.
Ha bölcsen élsz, tégy minden nap jót!
Hajlott korodban írsz majd egy naplót,
Elmeséled a világnak,

Hogy valahol egy szép leánynak
Vitted a sok rózsát.
A leánnyal ölelkezve csókoltátok egymást,
Tova tűnt a szép nyár, s véle a leány is,
Szívemen bilincs van, mely rozsdásodik azóta is.

Kedves galambom

Malac farka kunkorodik felfele.
Az én kedves galambom
Dülöngél hazafele.
Szája szélét az átok
Pillanatra sem hagyja,
Hogy a kocsmáros asszony
Őt már ki sem szolgálta.
Torka száraz mint a tapló,
Hogyha berüg, ő lesz a ló.
Amit keres, mind elissza,
Azután fejét fájlalja.
Dörög amott az ég alja,
A káromkodást elnyomja.

Gyönyör

Korgó gyomorral kezdjük a napot,
Pedig este tele raktam s büfiztem egy nagyot.
Csodálatos érzés, amikor eszek,
Sok finom falatot vígan rágcسالod el.
Ha jól esik az étel, vérré válik benned,
Boldogság-hormonod szárnyal mint a felleg.
Ne egyél túl sokat, s nézd meg hogy mit!
Ha felszedsz néhány kilót, nem megy rád a ruhád,
Kicserélheted egész ruhatárad
S majszolgatsz majd diétás kajákat.
Ehetsz mindent mértékkel
És élvezzed míg ehetel!

Megfáradt szív

Ha itt lennél most velem,
Néznéd arcomat.
Foghatnád a kezem
S éreznéd csókomat.
Oly édes érzés
Mikor veled vagyok,
Szívemből azonnal
Elűződ a méla bút,

Mely ott gunnyaszt mindig
És nem fárad el,
Hiába űzöm
Sosem hagy el.
Most hogy itt vagy velem,
Most aljasul menekül.
Maradj hát örökre,
Ne legyek egyedül!

Révedezés

Úgy szeretnék szellő szárnyán
hozzád repülni,
Az egész bánatomat egy felhőbe
bele préselni.
Örömteli ragyogásom
átadnám a napnak,
Fájdalomtól sápadt arcom
mutatnám a holdnak.
Ám az éji csillagok olyanok
mint a kedvem,
Előtűnnek, majd elbújnak
itt hagynak engem.
Rossz kedvemet elmossa az eső,
szép érzésem a hó tisztítja meg,
Sáros lábbal taposom a vizet,
a múlt emlékét így eltemetem.

Húséges kutyám

Könnyem sűrűn hullik mint a zápor eső
Egész testemet a betegség emészti föl.
Azt mondják az idegesség rombolja a sejtet,
Különböző szervi bajok ezért felléphetnek.
Szobám magányában töltöm napjaimat,
Mivel lábaim feladták harcukat.
Járni nem tudok, mások látnak el,
Kutyám az ki őriz, s a házra vigyáz fel.
Szinte sírva vonít, ha kórházba megyek,
Mert nem tudja, hogy távol meddig leszek.
Nálam csak a befekvés napja biztos,
Hogy mikor engednek haza, az mindig titok.
Bízatlan, hogy kezelése eredményesen stagnál,
Elbocsátást követően nem vagyok ágyhoz kötött már.
Húséges kutyám örül, ha végre haza érek,
Szomorú magányát velem osztja meg.
Kerti padra kiülök, ölembe hajtja buksi fejét,
Szeme fátyolosan tündököl, mert örül, hogy láthat még.

Kutya ugatás

Tova tűnő téli esték oly szomorúak
Ködfátyol van a tájon, s leszáll az alkonyat.
A távolban egy magányos kutya ugatása hallatszik
Majd elcsendesedik, s lassan álomba szenderedik.
Unottan néz le a holdvilág a tájra
A ködfátyoltól őt senki meg nem látja.
Egykedvűen szemléli a kihalt tájat,
Sápadt fényével őrzi az éjszakánkat.

Lopakodó macska

Bársonyos talpacskáin
Sétálgat egy macska,
Mindenhová bekukucskál
Egeret kutatva.
Felmászik az ól tetőre,
Ráugrik a kerítésre,
Elégedetten nyalja szőrét,
Holott nem fogott egérkét.
Hízeleg a gazdasszonynak,
Friss tejecskét úgyis juttat.
Nyalogatja tejes száját,
Kigúnyolja a ház kutyáját.
Ugat a kutya, szakítja a láncot;
Ily szemtelen macskát
Ő még sosem látott.
Menekül a macska
Lábát majd kitöri,
Nyomában a kutya
Mindjárt felökleli.
Szalad a gazdasszony
Seprű a kezében,
Hátba vágja a kutyát
S az majd meg vész féltiben.
Vigyorog a macska
Még ilyen galibát!
Megint rászedte a ház
Apraját s nagyját.

Nőnap meglepetés

Nőnap volt éppen mikor megismertelek
Álltál előttem s lábam földbe gyökerezett.
Oly gyönyörű voltál, szívem úgy dobogott,
Mintha hat ló futott volna éppen ott.
Ily édes érzést – ez maga a csoda,

Nem éreztem ilyet eddig még soha.
Szerelem első látásra? Balgaság!
Villámként csapott le rám
S most bennem cikáz.
Talán tréfálkozik velem az életem,
Hogy magányosan járkálok szüntelen?
Óh te drága férfi! Szívdöglesztő vagy,
Érted élni kiváltság, hát hagyd, hogy lássalak.
Szenvedélyesen akarlak szeretni,
Ölelésed újra és újra érezni.

Visszaemlékezés Á.-ra

Pár nappal előbb még átölelt a karja,
Autójában ülve testét hozzám nyomta.
Simogatón s féltőn fogta mindkét kezem,
Éreztetted, soha többé el nem enged engem.
Forró édes csókját ízlelgettem szépen,
A hold sápatagon irigykedve nézett.
Boldog volt e néhány óra mit vele töltöttem,
Talán életem legszebb perceit éltem át mellette.
Múlnak az órák, rohan az idő,
Sok fontos dologról akart beszélni még ő.
Ám az idő nagy úr, s lám most is győzött
Útjára bocsátottam., bár nagyon sajnáltam őt.
Reggel vár a munka, szabadkozott csendben.
Tudtam, szívesebben maradna mellettem.
Találkozásunk örök emlék marad,
Hisz a véletlen folytán szívem nála maradt.

A boldogság rózsája

Mindjárt éjfél üt az óra,
A szememben még sincs álom mégsem.
Hallgatom a csend hangjait,
Nézem az ég csillagait
Odafenn az égen.
Jól mondták, a magányos szív
Nem nyugszik meg, örökké sír,
Epekedve vágyik egy jó szóra.
Bánatomat versbe mondom,
Szívem-lelkem bele adom,
Hogy sírjon utoljára.
Talán egyszer e megtört szívért,
Valaki majd a karját nyújtja ki,
Magányomat ha megoszthatnám
A boldogság rózsája nyílna ki.

Életem legszebb napja

Találkoztam valakivel,
Ki bájos volt és csábító.
Megláttam és megszerettem
Ez volt, mi szokatlanul jó.
Mint a napsugár a tenger kék vizében
Úgy fürödtünk mi egymás szerelmében.
Csókolóztunk és fogtuk egymás kezét,
Simogattuk egymás arcát,
Ám egyéb nem történt.
Mégis nagyon boldog voltam,
A boldogságom határtalan;
Soha ilyen felszabadult
Az életemben még nem voltam.

Felbecsülhetetlen kincs

Amíg mindened megvan,
Nem érzed semminek hiányát,
Addig nem tudod értékelni
Valakinek vagy valaminek
A pótolhatatlanságát.
Természetesnek vesszük,
Hogy folyik a víz a csapból,
Hogy melegen süt ránk a napsugár;
Ha felkapcsolom a villanyt,
Nem vagyok sötétben már.
Szülőd, ha hiányzik,
Hát meglátogathatod,
Eltöltesz néhány órát
Majd tovább utazol.
Baj csak akkor van,
Ha valamelyiket megvonják tőled,
Ekkor jelentkezik a hiányérzet;
Mikor pár órára elzárják a vizet,
Éppen akkor támad fürödni kedved.
Ha nincs áram, akkor akarsz tv-t nézni;
Ha nincs édesanyád, akkor szeretnél
A vállára borulni.
Én is oda bújnék, de sajnos már késő,
Elragadta a halál, s épp ezért
Felbecsülhetetlen kincs ő.

Pótszülők

Úgy szeretnék mint egy gyermek sírni,
Pótanyám vállán hangosan zokogni.
Évek óta gyülemlik a szívemben a bánat,
Nincs már édesanyám, hogy vigaszt találjak.
Kerestem hát pótszülőket, kik befogadtak engem,
Annál is inkább, hisz lányuk soha nem lett.
Szeretem őket, akárcsak néhai szüleimet,
Amiben tudom, támogatom őket.
Az a kedves szó most oly sokat jelent,
Vagy búcsúzaskor szemükben könny terem.
Szülői intelmeik sem maradnak el,
Szorosan ölel, így búcsúzik el.
Nem vagyok már magam,
Nekem is van szülém;
Még ha mostoha is, szeretni tudom én.
Van kihez tartozni, nem vagyok egyedül,
Nekik is van, kire számíthat legbelül.

Elmúlás előtt

Az elmúlt éveimre, hogyha visszanézek,
Elég sok ajándékot adott az élet
Golf-bajnokságban első lettem én,
Munkán során dicséretben részesültem még.
Erőfeszítések útján lett egy találmányom,
Melyet sokan használhatnak a világon.
Az emberiségért igen sokat tettem,
Háttér munkámmal sokakat mentettem.
Tanácsadóként sok ügyet láttam,
Mások életére megoldást hoztam.
Bátorítást, jó szót, erőt és hitet,
Öntöttem lelkekbe, ami ide vezet.
Boldog voltam, mert ezt nem tette más.
Viszontagságos életemben ez volt a megoldás.

Verseim Péterhez: A boldogság terhe

Olyan jó érzés szerelmesnek lenni,
Valakit meglátva álmokat szöni.
Álmodozni róla éjjel és nappal,
Pirkadó fénynél és napnyugtával.
Lavinaként tör rám ez a furcsa érzés,
Testemből az erő szinte mind elvész.
Tornyosul bennem egy szokatlan vágy,
Kezedet fogni, simogatni orcád.

Hallani a hangod édes baritonját,
Csodálni téged, akár egy bálványt.
Jön mint egy vulkán, lassan szét terül,
Agyamban egy dallam lágyan hegedül.
Szerelmes dallamok kergetik egymást,
Gondolatban lágyan csókolom a szép szád.
Mily édes érzés álmodni rólad,
Te észre sem veszel, éled napjaidat.
Szégyellek eléd állni,
Érzéseim szavakba foglalni.
Tudom jól, hogy gyáva vagyok,
Mégis rólad ábrándozok.
Boldog nékem ez az élet,
Ha minden nap látlak téged.

Érintés

Csak egy érintés, melyet tőled kaptam
S boldog lett az egész életem.
A kezedet csókkal borítanám
S hogy érezhessem, mindent megteszek.
Fáj a szívem, amikor utadra engedlek,
Elviselhetetlen nékem a magány,
Szeretnék a karod közt pihenni,
Olyan jó, hogy vigyázol rám.
Áldalak én naponta ezerszer,
Jó érzéssel gondolok te rád,
A szemeddel, hogyha rám pillantol,
Az egész világ mosolyog reám.
Légy mellettem végig amíg élek,
Kérlek szépen vigyázzál reám,
Ne hagyj veszni az élet sűrűjében,
Hiszen nincsen aki gondot visel rám.
Búcsúzól annyit írok néked,
Virág nyíljon, amerre csak jársz;
Amihez a kezeddel hozzá érsz,
Áldás legyen két kezed nyomán.

Verseim Péterhez: Szemeddel ölelj

Gyöngybetűim érted vetem papírra,
Csak azért, hogy tudd mit érzek:
A közeledben gyönyörű az élet,
Mert sugárzó a te egész lényed.
A hangod simogatja a szívem,
Miközben szemed fénye átölel.
Mikor távolból hallom meg a hangod,
Szívem közben hevesebben ver.

Alig várom, hogy láthassalak téged,
A szeretetemet lágyan átölel,
Visszaadtad az életkedvet nékem,
Melyet soha nem felejték el.
Nem gondoltam volna, hogy valaha visszatér
S íme itt van szívem közepén.
Borús időben a kedvem szárnyaló,
Hisz olyan vagy mint halk muzsika szó.
Halkan, csendben beszökik a térbe,
Gyöngéden mindent átölel,
Nem zavarja onnan el senki.
Jó érzése így nem múlhat el:
Simogató szép szemeddel
Ölelj engem szeretettel.

Csalfa délibáb

Annyira szeretnék ott lenni most nálad,
Kezemmel foghatnám két gyönyörű vállad.
Szemembe nézhetnél ragyogó szemeddel,
Így mondhatnám el, mennyire szeretlek.
Nekem a földön a legnagyobb kincs te vagy
Engedd, hogy ezután birtokolhassalak.
Időtlen idők óta várok te rád,
Mert szívemben újra felgyúlt a láng.
Boldog szerelem, mely most átölel,
Testemben a vágyat korbácsolja fel.
Édes várakozás tölti ki életem,
Titkos vágyakozás lett az éjjelem.
Szenvedés a vágytól, félelem az élettől,
Felüdülés szíved szerelmétől.
Ködfátyolon keresztül nézek a világra,
A szerelemtől a szemem mintha vak volna.
Csalfa délibáb mi játszik én velem,
Perzselő vágyak hadát szerte szét kergetem.
Sanyarú életem fordulatot vesz most,
Ha szerelmedben kibontakozhatok.

Verseim Péterhez: Természetfölötti erő

Mondd, mit tegyek a szerelmedért,
Hogy ne a másé, enyém legyél?
Felejtetni hogy tudnálak?
Éjjel-nappal csókolnálak.
Tündéri arcod simogatom,
Derekadat átkarolom.
Felszabadult érzés jár át karjaidban,
Boldogságérzet minden pillanatban.

Szerelemre vágyok egész lényemmel,
Hogy életünk ezután ne külön teljen el.
Szeretem a hangod ékes szólásait,
Kecses kis kezed érintéseit.
Természetfölötti erő, mely hozzád vonz,
Elszakadni tőled úgy érzem nem tudok.
Szívemre vetetted rabságom láncait,
De büszkén viselem lelked félelmeit.
Csodálatos dolog, hogy utamba jöttél,
Szerelem lángjával életre keltettél.
Úgy éreztem, számomra örök a kárhozat,
Ám megtört az átok,
Így szívünk egymásra találhat.

Álom és valóság I

Téged megszeretni egy pillanat műve volt,
Pedig nem csábítottál, nem ígértél semmi jót.
Csupán a látványod, mely levett a lábamról,
A perzselő vágy a szívemből megindult.
Olyan jó rólad ébren álmodozni,
Beteljesületlen szerelmed után sóhajtozni.
Fájdalmasan szép a szerelem érzése,
Kibontakozatlanul élek együtt véle.
Te észre sem veszed lelkem vívódását,
Kínzó fájdalmam kiindulópontját.
Falevelek hullnak sárgultan a fákról,
Ők árulkodnak az elmúlásról.
Egyszer minden véget ér, a jó és a rossz,
Minden állomásnál egy percre megállunk.
Átgondoljuk elhibázott lépéseink súlyát,
Melyről nem hittük, hogy megbántjuk egymást.
Boldogság, szenvedés mindegyik múlandó,
A szeretet az, mely örökké tartó.
Törődésed érzem és a szereteted,
Ezért örülök, hogy veled lehetek.

Verseim Péterhez: Vigyázzál rám!

A szerelem édes lángját adtad nékem,
Simogat a drága két szemed.
Két kezedben tartod a világot,
Neked szentelem az életem.
Vándorutam ezzel véget is ér,
Megpihenni akar a testem.
Vigyázzál rám is én helyettem,
Nyugodt, boldog legyen a létem.
Hogyha látod a bánatos arcomat,

Kérlek szépen vigasztalj engem.
Könnyeimet ha hullani látod,
Töröld szárazra a két szemem.
Jó kedvemben osztozzál én velem,
Így tedd boldoggá az életem.
Hisz boldog én nem voltam még soha,
Valamikor el kell kezdenem.
Te segíts a szép érzéshez engem,
Testem, lelkem viruljon nekem.
A jó isten megsegít utadon,
Hogy megajándékoztál engemet.

Az utolsó tánc

Itt állok a világ közepén,
Lábaid elé leborulok én.
Szeretném eléd tárni széles e világot,
Mert szívem közepében
A szerelem lángot gyújtott.
Mennyei érzés nékem a szerelem,
Mégis szemeimből könnyeim pergetem.
Boldogság, fájdalom keveredik bennem,
Szívem és lelkem eléd helyeztem.
Viszonyzatlanul ne hagyd érzésem,
Felelj szerelemmel és öleléssel nékem!
Az élet oly rövid és sajnos múlandó,
A szerelmed lenne az, mi a sírig tartó.
Engedd hát szívedben szárnyalni az érzést,
Kibontakoztatva mi még rejtve van itt.
A kihagyott alkalom vissza nem tér,
Olthatatlan boldogság alig-alig ér.
Versenyt futsz az idővel, tudom nem sokáig,
Ha szívemből az érzés lassan tova tűnik.
Válaszolj szívemnek e hű felkérésre,
Tegyél boldoggá, de ne csak egy évre.
Hitvány kis életem letűnőben már,
Testem az, mit nemsoká
A sír magába zár.

Életet az élettől

Akármit is teszek, nálad jár az eszem,
Bárhová is nézek, arcod van előttem.
Gyönyörű szép szemed szerelmesen ragyog
Ahogy rám nézel, a szád pedig mosolyog.
Szerelmes lett szívem, nem tehetek róla,
Csodálatos testednek lettem imádója.
Édes egyetlenem! Te vagy minden álmom.

Felőled álmodom hosszú éjszakákon.
Érzéki érintésed lett a te veszted,
Azzal, hogy kezem megérintetted.
Kipattant belőled az az égi szikra,
Amely a testemet lánggal borította.
Vágyakozva nézem gyönyörű szép ajkad,
Csókokkal borítom, amíg vágy van rajtad.
Szeretnék én boldog lenni karjaid között,
Ha már a szerelem a szívünkbe költözött.

Vallomás

Nem gondoltam, hogy ennyire fáj
Téged szeretni.
Gyönyörű emléked nem lehet
Szívemből kitépni.
Látom szép szemed fénylő ragyogását,
Kecses mozdulatod határozottságát.
Annyira szeretném átfogni a vállad,
Arcodhoz érinteni az én piros számat.
Boldognak szeretném látni az életed,
Gondterhelt arcod simává teheted.
Csupán annyi kell, vedd végre észre,
Hogy aki szeret, nem használ ki mégsem.
Szeretlek édes, ahogyan csak lehet,
Szívemben az érzés mély gyökeret vert.
Szerény életemben nagy szerep jut neked,
Eddigi életem szebbé teheted.
Úgy szeretnék óvni minden rossztól,
Kudarccs élményektől és a csalódástól.
Párban sokkal könnyebb új útra lépni,
Vidáman kacagva a gonddal szembe nézni.
Ha boldog az arcod
Mindenki észre vesz,
De ha szomorú vagy
Csak elmennek melletted.

Megfáradva

A bánat hozzám újra vissza tért.
Csak azt kérdezem: Istenem miért?
Nem tettem egy lépést sem érte,
Mégis itt van a szívem közepében.
Arcomról a mosolyt letörölte,
Pillanatok alatt messze repítette:
Fel-fel a felhők fölé,
Útja során vitte a szél,
Vissza, napokig nem hozta.

Csak a tépelődést hagyta ily módon hátra,
Bocsánatot nem kért, hogy jókedvem ellopta.
Kacagott a bánat, hogy mosolyom elcsalta.
Szívet tépő fájdalom az én fizetségem,
Amiért mások szavának könnyen bedőltem.
Gyermeki szavával szépen tudott kérni,
Alattomos módon mégis játszani.
Anyai szívemben ezért dül a bánat,
Sok szenvedés után az öröm még várhat.
A boldogságot kutatjuk mindig mi emberek,
Csak figyelmen kívül hagyjuk, hogy bánatból
Mennyit bír az elfáradt szervezet.

Adj időt és teret

Jut eszembe számtalan, szebbnél szebb gondolat,
Mely a bensőmből szabadon kipattant.
Vannak olyan zugok az ember szívében,
Amelyek még kihasználatlanul vannak.
Ezért költözik beléjük a szenvedés,
Hogy életre keljenek.
Töröm a fejem, holott felesleges dolog,
Hisz helyzetem a gondviselés mindent megold.
Türelem a fő erény, mellyel nem dicsekszünk,
Sietségünk miatt okozzuk a vesztünk.
Van olyan, hogy kár a dolgok elébe menni,
Az elhamarkodott lépés nagyon tud fájni.
Ha türelmes vagy, minden jól sikerül,
Ha nem remélsz túl sokat, vágyad is teljesül.
Hagyd kibontakozni a szép érzést,
Felejthetetlené téve életed.
S ha ráncos arcod visszanéz a múltba,
Ne sajnáld, hogy ilyen lett az életed:
Az élet rögzös útját jártad,
Melyben volt jó, rossz a sok szép mellett.
Fiatalon irányítod a sorsod,
Öregen már csak kielemezed.

Betakarítás

Apró lábaival tapossa a földet a gyermek,
Hol a szántóföldön kukorica termett.
Éhbérért dolgozik a gyermek naphosszat,
Hogy ennivalót vegyen, mit családja elfogyaszt.
Sok éhező száj, kevés vagyonkával
Tengeti életét parányi házában.
Alig akad munka vagy kenyérkereset,
Tányérjukon étel csak ritkán lehetett.

Naphosszat dolgozik, bukácsol az árva,
Lassan folyó könnyét más meg se látja.
Míg más gyermek játszik, szórakozik
Ő csak dolgozik, hogy verítéke folyik.
Pici keze úgy fáj, felhasadt a drága,
Kukorica-csuhé szerte-szét vagdalta.
Kicsordul a vére, folyik a kézfején,
Panaszkodni mégsem mer szegény.
Hogyan is merne? Hisz kell a kereset,
Otthon a családja nem ehet eleget.
Sírdogál a szegény árva,
Este markában a napszáma.
Hazafelé a boltba megy piszkosan,
Hogy ennivaló kerüljön az asztalra biztosan.
Sanyarú a koldus élet,
Sok könny, szenvedés a fizetséged.

Apám szenvedése

Egy bivaly erős ember megfázott egy napon,
Ő az én apám volt, kit szerettem nagyon.
Megfázása csupán néhány napig tartott,
Mely a nagy kínok miatt jajgatásba torkollott.
Injekció és gyógyszer volt a betevője,
Hisz az ennivaló nem állott ő benne.
Tolongott a család a beteg ágyánál,
Hatod magammal és az édesanyám.
Utolsó éjszaka virrasztottunk vele,
Halálos ágyán haldoklott esengve.
Mentőautót csak nagy ritkán kérhettünk még akkor,
Mire érte jöttek, már késő volt.
Mentőágyon feküdt, s búcsúzott a család,
Mindenkihez szólott egy hangocskát.
Hozzám, picéhez mire érkezett volna,
Az ereje gyorsan cserben hagyta.
Nem szólott a szája, csak nézett,
Szemeiből pedig könnye pergett.
Nem láttuk többé élve,
Ki kellett vinni a temetőbe.
Sírján azóta is nyílik a rózsa,
Melyet könnyeimmel locsolok azóta.
Nincs ilyen jó apa széles e világon,
Csak az én apám, ki hiányzik nagyon.

Kitaszítva

Két kezem közé temettem a fejem,
Hogy ne bánthassanak, lábam ki sem teszem.
Kitaszítottság lett az otthonom,
Elzártan élek, távol minden rokonom.
Senki nem nyit ajtót énrám,
Ezért öl meg így a magány.
Szülém nincs már énmellettem,
Gyermek sincs, pedig felneveltem.
Mindenki megy a dolga után,
Így nincs, aki időt szánna énrám.
Férjem is volt, de elhagyott,
Mert egy lány szebben mosolygott.
Ő nem volt agyon dolgoztatva,
Vidáman állt ki az útra.
Ékesebben szólott szája,
Nem volt aki őt rugdalja.
Én is vidám lettem volna,
Ha nincs az a tenger munka.
Férjem népes családjá,
Aki csak a tüzet szítja.
Tönkre megy az egészségem,
Kivert kutya lett énbőlőlem.

Gazdag vagy

Gazdag vagy, ha észre veszed,
Magad mellett a sok szépet.
Akkor is, ha sírás után
A nap sugara vakítóan vetíti rád fényét.
Sorsod mikor hanyatlik,
Segítő kéz nyúl feléd.
Vállad mikor roskadozik,
A gondviselés megsegít.
Szeresd önmagad,
Törődj csak magaddal!
Hagyd figyelmen kívül azt,
Hogy más mit akar.
Egy életed van csupán,
Mellyel te bánhatsz jól igazán.
Kerek véled ez az élet,
Fedezd fel a sok szépséget.
Az árva kis életedet
Boldogságra ítélheted.
Ez a szlogen legyen veled:
Egy az élet és egy a végzet
Alkalmazd a szerénységet!

Kérdések halmaza

Törként hasított szívembe a szavad,
Fájdalmasabban, mint mikor elhagytalak.
Tornádóként tör rám az érzelmek világa,
Villámok cikáznak ereimben össze-vissza.
A szeretett férfi máshoz megy haza.
Este másnak bújik az ágyába,
Szerelmes szavakkal őt illeti.
Az én pici szívem összetöri.
Miért is szeretlek téged oly nagyon?
Miért vágyok mégis úgy utánad?
Kérdések halmaza özönli el agyam,
Visszakapni téged hogyan tudnálak?
Erre nincs jó tanács, mondják a bölcsek,
Hisz életkérdésben nincs megállapodás.
Embere választja, hangzik a jó tanács,
Harcolj szerelmedért, úgy szerezd vissza,
Ne köss megalkuvást!

Viszontagságos élet

Csak a hangod hallom,
Mert távol vagy nagyon.
A viszontagságos élet
Tőlem távol sodort.
Szakításunk óta
Megfáradt a szívem.
Boldognak az életemet
Én már nem tekintem.
A napok váltják egymást,
Jönnek a holnapok.
Ám felüdülést
Napjaimba nem hozott.
A bánat madara
Fészket rak keblemen,
Tojását kiköltve
Várom, hogy kiröppen.
Ám ez a madár
Hej de lusta fajta,
Szívem közepében
Az otthonát tartja.
Jaj, te cudar világ,
Tekints hát le reám!
A boldogság madara
Mikor kerül hozzám?

Álom és valóság II

Álmomban virágos réten jártam véled,
Előttünk nyíltak a virágok éppen.
Ragyogó napsugár, fölötte a kék ég,
Ahová kézenfogva beléphettem én még.
Boldogok voltunk mint a gerle-pár,
Szívem a szerelemtől vadul kalapál.
Ölelve, csókolva sétáltunk a réten,
Nagyokat kacagva hajtod fejed a vállamra éppen.
Ám egy pillanat múlva véget ér az álom,
Hogy nem álmodhattam tovább,
Én csak azt sajnálom.
Mérgesen ordítva álltál az ágyamnál,
Hajamat megfogva cibáltál, rángattál:
Te ilyen, te olyan szedett-vedett fajta!
Ebédet főzni nem akarsz ma?
Gyönyörű álmomat végleg elkergettem,
Mert a való világban kell még szenvednem.
Rivalgások miatt felkeltem sebtiben,
Hogy ebédet készítsek, amelyhez nincs kedvem.
Szedett-vedett banda: az álmot is sajnálja,
Mintha elég szomorúság az életben nem volna.
Kelletlenül hát elvégzem a munkát,
Oldalozva kikullogok, ne is lássam tovább.

Úgy szeretnék

Úgy szeretnék én napfény lenni,
Mikor fényét teríti rád szét.
Amikor a szellő lány simogat,
Én szeretném fogni a kezét.
Amikor fáradtan a fotelba leülsz,
Szeretnék én a szék lenni.
Estétként mikor ágyadba fekszel,
Takaródat én terítsem széjjel.
Fáradt fejed, ha párnádra hajtod,
Inkább az ölembe hajtánád.
Két kezemmel lágyan simogatnám,
Amig pihensz, vigyázok reád.
Napközben a lépteidet őrzöm,
Bú és bánat messze kerüljön.
Békés legyen mellettem az életed,
Hosszú, boldog legyen az életed.

Tanulj, tanulj, tanulj!

Kislány, kislány ne ábrándozz!
Ne tedd tönkre szívedet.
A jelennél a jövőképed
Ne hidd, hogy sokkal jobb lehet.
Hazugság az egész élet
És színház az egész világ.
Ha megtanulsz színésznő lenni,
Talán vár rád némi boldogság.
Addig sokat kell tanulnod,
Látni egyéb emberi sorsokat.
Próbálj meg más kárán tanulni,
Megkímélve önmagad!

Fogyó holdnál

Sápatag a hold kifli alakja,
A csendben tücsök hegedül.
Esti szürkület borítja a tájat,
Palástja alatt minden elcsendesül.
Csak néhány tücsök hangja zenél,
Örül, hogy a forróságban még megél.
Egy eltévedt denevér röpköd ijedten,
Néhány szúnyog áldozatra vár.
Amott a békák fuvoláznak,
Kezdődik az esti szerenád.
Éji fényül a csillagok szolgálnak,
Fényük ragyogva világít az égen.
Lassan a szél is táncra perdül,
Susogtatva táncol a fák levelein.
Oly szeretetre méltó ez az idill,
Az élőlény és a természet
Itt mind egyet jelent.
Bármilyen mostoha az élet,
Örülni kell mindennek.

Légy boldog

Barna legény arra kérlek tégedet,
Bú és bánat kerülje a szívedet.
Boldog legyen véled a világ,
Az összes madár dalolja, hogy áldás legyen reád.
Boldog legyen az életed mint a legszebb kikelet,
Három csillag vezéreljen: Hit, remény, és szeretet.
Ne tudjad meg soha-soha, hogy a szív is fájhat,
Hulló könnyed így szivárvánnyá válhat.
Ha egyszer jó barátod jut majd az eszedbe,
Gondolj arra: Talán még él, boldogan és nevetve.
Légy boldog és várd az időt,
Mert ezután lesz boldog jövőd!

Ebek himnusza

Isten áldd meg a kutyákat!
A háziakat és a kóborlókat.
Engedd, hogy minden nap
Jusson étel nekem.
Valamint nyugodt hely,
Hol leheveredhetem.
A tűző naptól árnyék legyen,
A téli hidegben szélvédett helyen.
Mikor beteg vagyok, vegye észre gazdám,
Hogyha odabújjok bánatosan hozzá.
A kutyaoltást ne feledje el,
Ha láncra ha megkötve tart,
Engedjen néha el.
Tisztaságra én is vágyok,
No meg főtt ételre,
Kutyatápot kapok ugyan,
De a leves is kell.
Néhanapján küldj
Egy tarka macskát hozzál!
Hangom hallatni akarom,
Így kergetem tovább.
Végül egy kutyalányt
Okosat és értelmeset,
Kiskutyáink legyenek,
A vérvonal nem veszhet.

Macskák dala

Miau, miau lustálkodni nagyon jó.
Télen, fűtött szobában kanapén pihenek,
Naphosszat simogatva kényeztetnek engemet.
Gazdasszonynak hízelegve
Kéregetek egész nap.
Ó de szép, Ó de jó,
A hiszékenységet kihasználni.
Mások orra alá
Sok borsot törni.
Aztán ártatlanul nézni, bambán.
Ki a légynek sem árt,
Nem bánthatod komám!
Összegömbölyödve pihenek nyugodtan.
Dorombolok órákig
Míg a mérged elillan.
Ezért szép a macska élet.
Furfangosak vagyunk,
De szerények.

Hal

Az ember sokszor elmereng,
Hogy pénzért bármit megvehet.
A hal addig a vízben úszik,
Nyugalomban békén.
Pénzét testén viseli,
Így elhessenti a pénz terhét.
Vízben van az ő háza,
Mely nem omlik össze,
Táplálékot főzni nem kell,
Hisz ott van a természetben.
Látnivaló bőven akad,
A vizek világában,
Udvarolni ők is szoknak
És násztáncot járnak.
Utódlás náluk is van,
A faj fenntartására.
A vízben ők vígan élnek
És nincs nagyra törő álmuk.
Nincs infarktus, sem agyvérzés
Csak a békés egymás
Mellett való élés...

Kell egy jó barát

Egy megsárgult levél került a kezembe,
A volt barátomtól, kit rég elfeledtem.
Azt írtad: nagyon szeretsz
Engem soha el nem feledsz.
Ma már sok évvel mögöttünk
Mind a ketten felnőttünk.
Szövetségünk szerte foszlott,
Hisz idő előtt véget ért.
Ám tiszta szívvel gondolok rád,
Mert rosszat nekem nem tettél.
Nincs hír azóta róla,
Vajon kinek lett kedvese?
Hogyan sikerült élete?
Vagy egyedül kell szenvednie?
Mindig kell egy jó barát,
Ki igaz és megbízható.
Mindig kell egy biztató szó,
Ha nem állsz a helyzet magaslatán.